Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
Ἀργυροῦν μετάλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | *Ἀθῆναι, 3 καὶ 10 Μαΐου 1947* | *Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 18-19*

Η ΛΙΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΙΝΑΚΙ

Τί χαρούμενη, στ' ἀλήθεια, ποὺ εἶ-
[ναι σήμερα ἡ Λιλὴ
— κάθε χρόνο περιμένει τὴν ἡμέρα
[αὐτὴ τοῦ Μάη—
Μὲ τραγούδια πάνω κάτω τρέχει
[κι' ὅλους τοὺς φιλεῖ
καὶ χαρούμενα γελάει.

*

Μαργαρίτες, παπαροῦνες, ρόδα
[πλέκει καὶ πηδᾶ
τὸ σκοινάκι της στὸν κῆπο, σὰ χα-
[ρούμενος σπουργίτης!
Αὔριο πάλι στὸ σχολεῖο· ὅμως σή-
[μερα ἐκεῖ δὰ
ὅλη ἡ μέρα εἶναι δική της.

*

Ἡ μαμά της τὴ φωνάζει νάμπει
[μέσα μιὰ στιγμὴ
κι' ἡ Λιλὴ μὲ τὸ σκοινάκι :—Σὲ λι-
[γάκι ! τῆς φωνάζει.
Καὶ πηδάει καὶ γυρίζει, μὲ παιδιά-
[στικην ὁρμή,
ὅλη στὸν ἴδρῶτα στάζει.

*

— Πρόσεξε μικρὸ κορίτσι, πρόσεξε
[μὴν κουραστεῖς,
καλὸς εἶναι πάντα ὁ Μάης, μὰ μπο-
[ρεῖ καὶ ν' ἀρωστήσεις.
Μὲ σκοινάκια καὶ τρεχάλες ἂν τυ-
[χὸν καὶ ξεχαστεῖς
θἄρθει κι' ὥρα νὰ δακρύσεις.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Τώρα θὰ δείξω τί σὲ τρόμαξε, ἔκανε μὲ ὕφος γεμάτο μυστήριο τὸ παιδὶ γιὰ νὰ δώσει κάποιο ἀστεῖο δρόμο στοὺς φόβους της. Ψίτ!

Ἡ Μίτση, ἡ μαύρη γάτα τοῦ «Πράνσιγκ» πετάχτηκε πίσω ἀπὸ κεῖ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Καὶ οἱ τρεῖς γελάσανε μὲ τὴν καρδιά τους.

— Τώρα πρέπει νὰ ἐπιθεωρήσουμε τὸ καράβι, εἶπε σὲ λίγο στὴν Ἀννούλα ὁ Ντίκ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουμε ὅλα τὰ κατατόπια του γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ δοῦμε τί ἄλλα τρόφιμα θὰ βροῦμε γιὰ νὰλλάζουμε κάποτε-κάποτε τὴ μονοτονία τοῦ φαγητοῦ μας.

Ἀνέβηκαν πάνω κι' ἄρχισαν μιὰ σοβαρὴ ἐπιθεώρηση τοῦ σκάφους. Δὲν ἄφησαν τίποτα. Γύρισαν παντοῦ, στάμπάρια, στὶς καμπίνες, στὶς γέφυρες. Πίσω ἀπ' τὸ μπομπρέσο, σ' ἕνα ὑπόστεγο συρματοπλεγμένο, ἀνακάλυψαν καμμιὰ δεκαριὰ κότες καὶ τρία μικρὰ γουρουνάκια ποὺ μόλις εἶδανε τὰ παιδιὰ ἀρχίσανε νὰ γρυλλίζουν πεινασμένα. Οἱ κότες μονάχα ἦταν κουρνιασμένες σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν ψόφιες ζαλισμένες ἀκόμα ἀπὸ τὴν τρομερὴ τρικυμία.

Ἡ Ἀννούλα ἐνθουσιάστηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη ἀνακάλυψη.

— Πρέπει νὰ τὰ περιποιηθοῦμε Ντίκ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ζῶα, εἶπε στὸν σύντροφό της. Ὅπως ζήσαμε ἐμεῖς πρέπει νὰ ζήσουνε κι' αὐτά. Κι' ὕστερα δὲν εἶναι ἄσχημο νὰ ἔχομε κάπου-κάπου καὶ κανένα φρέσκο αὐγό. Προπαντὸς ὅμως γιὰ τὴ Λευκὴ ποὺ δὲν πρέπει νὰ τῆς λείψει τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὴν τακτικὴ τροφὴ ποὺ τῆς ἔδινε ἡ κυρία Μπλανσάρ.

Τὸ ἀμερικανόπουλο ἔτρεξε στὴν ἀποθήκη ὅπου εἶχε δεῖ πέντε μεγάλους σάκκους μὲ κριθάρι καὶ πίτουρα. Γέμισε μιὰ ξύλινη γαβάθα, ἔρριξε μέσα νερό, τἀνακάτωσε μὲ τὰ χέρια του καὶ τὴν ἔβαλε μπροστὰ στὰ πεινασμένα ζῶα. Στὴ στιγμὴ τὸ καταβρόχθησαν ὅλο ἐκεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε φέρει κι' ὁ Ντίκ ἀναγκάστηκε νὰ ξανακάνει τὸ ἴδιο ποὺ κι' αὐτὸ ἐξαφανίστηκε μέσα σὲ λίγα λεφτά.

—Ἂν τρῶνε ἔτσι συνέχεια, εἶπε τὸ ἀγόρι, σίγουρα σὲ μιὰ ἑβδομάδα δὲν θὰ ὑπάρχει οὔτ' ἕνα κριθαράκι!

— Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ μᾶς πρὸ ὀλίγου, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀννούλα. Τρία παιδιὰ καὶ φάγαμε πέντε μεγάλες κονσέρβες, ἐκτὸς τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί. Εἶναι βλέπεις καὶ ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας ποὺ μᾶς κάνει νὰ χωνεύουμε γρήγορα.

Ὁ Γκόρντον καὶ ἡ φίλη του ἀφοῦ φροντίσανε γιὰ ὅλα πῆγαν στὴν ἀποθήκη μὲ τὰ τρόφιμα κι' ἀρχίσανε νὰ βάζουν σὲ τάξη τὴν ἀκαταστασία ποὺ εἶχε γίνει ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχή. Κατόπιν κατεβήκανε στὸ μηχανοστάσιο, ὅπου τὸ ἀγόρι διαπίστωσε ὅτι τὸ «Πράνσιγκ» ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατεστραμμένη του ἕλικα καὶ τὸ τιμόνι δὲν εἶχε πάθει καμμιὰ ἄλλη σοβαρὴ ζημιά. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν βαλμένα σὲ τάξη, οἱ μηχανὲς βιδωμένες στὶς θέσεις τους ἄντεξαν θαρραλέα στὸν ἀκυβέρνητο δρόμο τους. Οἱ ἀποθῆκες ἦταν γεμᾶτες κάρβουνο. Ἔτσι μποροῦσαν νὰ γεράσουν δίχως κανένα φόβο γιὰ κάμποσο καιρό.

— Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη οὔτε τὸ χειμῶνα πιά, δήλωσε τὸ ἀγόρι. Μὲ τὰ πρῶτα κρῦα ποὺ θὰ μᾶς βροῦνε θἀνάψουμε τὴ μικρὴ σομπίτσα ποὺ βρίσκεται στὴν καμπίνα τοῦ μπαμπᾶ κκὶ θὰ περάσουμε σὰν στὸ σπίτι μας!

—Ὦ Ντίκ ἔκανε ἡ Ἀννούλα, ὅπως μιλᾶς νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται νὰ μείνουμε ἐδῶ γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή! Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θὰ μ' ἔνοιαζε καὶ τόσο ἂν εἴμουνα βέβαιη πὼς οἱ δικοί μας βρίσκονται πιὰ σὲ κανένα φιλικὸ λιμάνι. Φοβοῦμαι πολὺ γιὰ τὴν τύχη τους! Οἱ βάρκες τοῦ «Πράνσιγκ» ἦταν δυνατὸ νὰ κρατήσουν ὡς τὸ τέλος σ' αὐτὴ τὴ θαλασσοταραχὴ τὸ τόσο βαρὺ φορτίο;

Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ὁ νεαρὸς Γκόρντον δὲν ἀποκρίθηκε. Ὅλα αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε τώρα ἡ φίλη του τὰ εἶχε σκεφθεῖ ἀπὸ πολὺ πρίν, ὅταν ἀκόμα χαροπάλευε πάνω στὸ κατάστρωμα δεμένος ἀπ' τὴ μέση μὲ τὸ καραβίσιο σχοινί.

Ἡ γνώμη του ὡστόσο ἦταν πὼς οἱ βάρκες θὰ μποροῦσαν νἀντέξουν γιατὶ ἦταν φτιαγμένες ξεπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλιὰ μὲ γερὸ θώρακα καὶ εἰδικὸ καλαφάτισμα. Καὶ κάθε μιὰ βάρκα ἀπ' αὐτὲς μποροῦσε νὰ σηκώσει πολλοὺς τόνους βάρος. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν στενοχωροῦσε ἀπ' ὅλα περισσότερο ἦταν ἡ τύχη τοῦ πατέρα του, ποὺ βρισκόταν αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμα φοβόταν μήπως τὸ ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο τύχαινε νὰ βρεθεῖ μπροστὰ σὲ τίποτα συμμαχικὰ καράβια καὶ τὸ βουλιάζανε. Τότε ὅλα πιὰ θὰ ἦταν χαμένα. Δὲν θὰ ξαναβλέπε τὸν πατέρα του.

Ἡ Ἀννούλα κοίταζε τὸ φίλο της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της.

— Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶς; τὸν ρώτησε. Βλέπεις ὅτι ἔχω δίκιο;

Τὸ ἀμερικανόπουλο, εὔθυμο καὶ αἰσιόδοξο ἀπὸ τὴ φύση του, χαμογέλασε ξεχνώντας γρήγορα τὶς πικρὲς σκέψεις ποὺ τὸν βασάνιζαν. Δίχως νἀποκριθεῖ στὴν ἐρώτησή της τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατέβηκαν στὴν καμπίνα τους ὅπου μόλις εἶχε ξυπνήσει ἡ Λευκή.

—Ἔμπρός, πρέπει νὰ συγυρίσουμε τὸ σπιτάκι μας, εἶπε ὁ Ντίκ. Ἐσεῖς εἶστε κορίτσια καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ὑπάρχει τέτοια ἀκαταστασία ἐδῶ μέσα...

— Θὰ ἔχουμε ἐπισκέψεις; ρώτησε σοβαρὰ τὸ κοριτσάκι.

Τὰ δυὸ παιδιὰ γελάσανε μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς Λευκῆς.

—Ἴσως μωρό μου, ἀποκρίθηκε συγκινημένη ἡ Ἀννούλα. Μπορεῖ σήμερα, αὔριο νὰ περάσει ἀνοιχτὰ κανένα καράβι καὶ νὰ μᾶς δεῖ. Αὐτοὶ ποὺ θὰ στείλουν γιὰ νὰ μᾶς σώσουν φυσικὰ θὰ κατεβοῦν ὡς ἐδῶ κάτω. Λοιπὸν πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσεις καὶ σὺ νὰ σιγυρίσουμε τὴ φωλιά μας!

Ἀφοῦ τὸ ταχτοποιήσανε κι' αὐτό, τὰ τρία παιδιὰ μείνανε εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴ δουλιά τους. Ὁ Ντίκ ἀνακάλυψε ἕνα ντόμινο μὲ πράσινα καὶ κίτρινα καρεδάκια καὶ τὸ ἔφερε στὶς φίλες του. Ἡ Ἀννούλα ἐνθουσιάστηκε.

— Δὲ μᾶς λείπει τίποτα Ντίκ, εἶπε χαρούμενη. Αὐτὸ τὸ ντόμινο θὰ μᾶς κάνει νὰ ξεχνᾶμε τὶς μονότονες ὧρες ποὺ θὰ περάσουμε ἐδῶ μέσα.

—Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει καὶ μᾶς στέλνει ἕνα-ἕνα τὰ εὐχάριστα δῶρα του, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί. Ὅπως βλέπεις ὅλα εἶναι ἐντάξει. Καὶ αὐτὸ ποὺ φοβᾶσαι γιὰ τοὺς δικούς μας θὰ δεῖς πὼς θὰ σοῦ μείνει μονάχα φόβος. Ἴσως τώρα ἐκεῖνοι νὰ μᾶς σκέφτουνται ἀπὸ κανένα λιμανάκι ποὺ θ' ἄραξαν οἱ βάρκες τους. Καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν θὰ ξέρουν θὰ εἶναι τὸ ἂν ζοῦμε ἢ πεθάναμε!

—Ὅταν μιλᾶς, Ντίκ, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἀλλοιώτικο, εἶπε τὸ κορίτσι. Ἡ φωνή σου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ πίστη. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο σημάδι στὶς μαῦρες αὐτὲς ὧρες ποὺ περνοῦμε.

Βράδυαζε. Στὴν καμπίνα ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει. Ἀπὸ τὸ φιλιστρίνι τοῦ καραβιοῦ φαινόταν ἕνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ γκρίζο, ἀσήκωτο ἀπ' τὸ

βάρος τῆς συννεφιᾶς. Τὰ παιδιὰ ἀσυνήθιστα ἀκόμα ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ γαλήνη πλησιάσανε τὸ ἕνα τ' ἄλλο καὶ δὲν μιλούσανε.

Στήσανε τ' αὐτί τους. Τοὺς φαινόταν ὁλόενα πὼς θ' ἀκούσουν τὸ συνηθισμένο βουητό τῆς θάλασσας, μὰ τίποτα. Ἀπόλυτη ὁλοῦθε σιγαλιά. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἐλαφροσαλέματα ποὺ μόλις τὰ νοιώθανε πάνω στὴ φοβερὴ ἐκείνη ἔρημο τῶν φυκιῶν. Ὅμως μαζὶ μὲ τὴ νύχτα ἤρθε καὶ δροσιὰ διαπεραστικὴ καὶ ὀσμὲς πνιγηρὲς σὰν ἀπὸ μοῦσκλα καὶ χῶμα, σὰν ὀγρασία ἀπὸ τέλματα. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἀπλοχώρα ποὺ κοιμᾶται, ὅλα τὰ κοιμισμένα ἐκεῖνα φυτά, ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἡσυχίες τοὺς ἔφεραν στενοχώρια.

Νοιώθανε νὰ εἶναι ξένοι μέσα σὲ ὅλ' αὐτὰ κι' ἀποζητούσανε τὴ θάλασσα, τὴ θάλασσα ποὺ εἶναι τέλος πάντων, τὸ μεγάλο ἀνοιχτὸ διάστημα, τὸ ἐλεύθερο ἀπέραντο λιβάδι ποὺ πάνω του συνηθίσανε τόσες μέρες νὰ τρέχουνε μὲ τὸ «Πράνσιγκ».

— Θέλω φῶς, ἔκανε κλαψιάρικα ἡ Λευκή, φοβᾶμαι σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι!

Ὁ Ντίκ ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα κι' ἔφερε τὴ γκαζολίνη. Τὴν ἄναψε γρήγορα κι' ἡ καμπίνα πλημμύρισε ἀπὸ γαλάζιο χαρούμενο φῶς. Ἡ Ἀννούλα ἀνάπνευσε.

—Ἐπιτέλους, εἶπε ἀναστενάζοντας βαθειά, λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσω μ' αὐτὴ τὴ σιωπὴ ποὺ μᾶς σκέπασε. Τί ὥρα εἶναι;

— Περασμένες ἑφτά, ἀποκρίθηκε ὁ Ντίκ κοιτάζοντας τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ του.

Ἐδῶ νυχτώνει ἀπότομα καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἔπιασε αὐτὴ ἡ μελαγχολία!

— Πεινῶ! ἐδήλωσε ἡ Λευκὴ ποὺ ἡ ὄρεξή της στεκόταν σπουδαία παρ' ὅλες τὶς σκληρὲς στιγμὲς ποὺ περνούσανε.

— Τί θέλεις νὰ φᾶς μωρό μου; ρώτησε ἡ Ἀννούλα.

— Γλυκό, βούτυρο μὲ ψωμί!

—Ὡραῖα, θὰ σοῦ κάνουμε καὶ μεῖς συντροφιά, εἶπε τὸ κορίτσι. Ἀλλὰ σήμερα καὶ αὔριο θὰ ἔχουμε ψωμί, σὲ λίγες μέρες θὰ μᾶς λείψει ἐντελῶς.

—Ὁ ψωμᾶς τοῦ καραβιοῦ δὲν ἐζύμωνε παρὰ γιὰ τὴν καθημερινὴ μονάχα ἀνάγκη τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν, ἀποκρίθηκε ὁ Ντίκ. Δὲν πειράζει ὅμως, ἀλεύρι ὑπάρχει ἄφθονο στὴν ἀποθήκη.

— Θὰ ζημιώσουμε, ἔκανε ἡ Ἀννούλα. Μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ μὲ πολὺ προσοχὴ θὰ μπορέσω ἴσως νὰ κάνω κάτι ποὺ νὰ μοιάζει μὲ ψωμί!

— Γιατὶ ὄχι; εἶπε ἐνθουσιασμένο τὸ ἀγόρι ποὺ τοῦ ἄρεσε ἡ σκέψη τῆς φίλης του.

Θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ λίγο θὰ τὰ καταφέρουμε τόσο καλὰ ποὺ θὰ γίνουμε τέλεια νοικοκυρόπαιδα!

Ἀφοῦ φάγανε μὲ πολλὴ ὄρεξη ὁ νεκρὸς Γκόρντον ἄνοιξε τὸ μεγάλο χάρτη πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔδειξε

Ἀκούμπησε στὴ κουκέττα κι' ἄκουσε...

στὴν Ἀννούλα σὲ ποιὸ ἀκριβῶς σημεῖο σταμάτησε τὸ καράβι τους.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἄκουε τὸ κορίτσι ὅσα τῆς ἔλεγε ὁ σύντροφός της. Ὁ Ντίκ ἤξερε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ θάλασσα. Τῆς μίλησε γιὰ τὰ μεγάλα νησιὰ τῶν ὠκεανῶν, τῆς εἶπε γιὰ τὸ Μπόρνεο, γιὰ τὶς Βερμοῦδες, γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Σολομῶντος καὶ τέλος καταλήξανε σὲ περιπέτειες ναυαγῶν ποὺ βρεθήκανε ἀξαφνα μέσα σὲ παρθένα δάση καὶ σὲ ζοῦγκλες ποὺ κανένα ἀνθρώπινο ποδάρι λευκοῦ δὲν εἶχε πατήσει ποτέ.

—Ἐδῶ δὲν ἔχουμε φόβο ἀπὸ ἀνθρωποφάγους; ρώτησε ἡ Λευκὴ ποὺ ἄκουγε στὸ πλάϊ τους μισοτρομαγμένη ἀπὸ τὶς ἐξωτικὲς ἱστορίες τοῦ Ντίκ.

— Μακάρι καὶ νὰ ὑπῆρχαν, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Αὐτὸ θὰ ἔδειχνε πὼς ἀπὸ κάποιο σημεῖο θὰ εἴχαμε ἐπικοινωνία μὲ τὴ γῆ. Δυστυχῶς ὅμως τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἐκτὸς ἀπὸ φύκια.

— Γιατὶ εἶπες «δυστυχῶς» ρώτησε πάλι ἐπίμονα ἡ μικρή. Δὲν φοβᾶσαι τοὺς ἀνθρωποφάγους;

— Δὲν τοὺς φοβᾶμαι γιατὶ δὲν ὑπάρχουνε τέτοιοι στὰ χρόνια μας. Οἱ ἱεραπόστολοι μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἔδανς κατάφεραν νὰ τοὺς κάνουν ὅλους ἀληθινοὺς ἀνθρώπους καὶ χριστιανούς. Στὰ δάση τῆς Βραζηλίας, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἔβλεπες ξόανα καὶ θεοὺς μὲ κεφάλια θηρίων, ὑπάρχουνε σήμερα ἐκκλησιὲς μὲ σταυροὺς καὶ εἰκόνες. Καὶ οἱ ἄγριοι αὐτοὶ πηγαίνουν κάθε γιορτὴ καὶ Κυριακὴ καὶ προσεύχονται στὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ Θεὸ τῆς ἀνθρωπότητας...

Τὰ μάτια τῆς Λευκῆς μισοκλείνανε. Ἕνας ὕμνος γλυκός, παιδικός, φτερούγιζε ἀνάμεσα στὰ μεγάλα της βλέφαρα. Ἡ Ἀννούλα ἦταν ἕτοιμη νὰ τὴ βάλει νὰ κοιμηθεῖ, ὅταν καὶ τὰ τρία παιδιὰ παγώσανε στὶς θέσεις τους. Ἕνας θόρυβος μακρυνὸς καὶ ὑπόκωφος, ποὺ ἄγνωστο ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν, τὰ ἔκανε νὰ τὰ χάσουν καὶ νὰ μείνουν ἀμίλητα πολλὴ ὥρα.

— Τί νὰ εἶναι ἄραγε αὐτό; ἔκανε τρομαγμένη ἡ Ἀννούλα ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωση.

— Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω; εἶπε τὸ ἀμερικανόπουλο. Ὁ θόρυβος ὅσο πάει καὶ πλησιάζει, γίνεται πιὸ εὐδιάκριτος ἀλλὰ καὶ πιὸ περίεργος.

— Μοιάζουν ἀνθρώπινα βήματα ποὺ φοράνε σιδερένια παπούτσια.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

"ΔΕΝ ΠΕΡΝΑΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ"

Βράδυασε· ἀνάλαφρο ἦν ἀγέρι
Μπρὸς ἀπὸ τ' ἄρμα τῆς Νυκτός,
Τρέχει μιὰ ὑπόσχεση νὰ φέρει
Ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ οὐρανός.

Τὰ δένδρα σμίξαν τὰ κλαδιά τους
Νὰ κοιμηθοῦν γλυκά-γλυκά...
Στοὺς δρόμους, κούραση γεμάτους,
Φῶτα ἄναψαν σποραδικά.

Οἱ νυχτερίδες σὰν τὴ λύπη
— Τὴν κρύφια,— δῶ καὶ κεῖ πετοῦν
Ἀθόρυβες... Μ' ἀκοῦονται χτῦποι,
Ἀκοῦονται ἁμάξια ποὺ περνοῦν...

Στὰ νυχτωμένα τὰ σοκάκια,
Μπρὸς στὰ κατώφλια τὰ φτωχά,
Παίζουν ἀκόμα κοριτσάκια
Συμμαζεμένα, εὐγενικά.

Σπιτάκια νοικοκυρεμένα
Μέσ' στὴ γαλήνη τοῦ βραδυοῦ
Βλέπουν πρὸς τ' ἄστρα τ' ἀναμμένα
Τὸ θαῦμα κάποιου λουλουδιοῦ...

Ἀγνή, μικρούλα χορωδία,
Πόσο ἀγαπῶ τῆς γειτονιᾶς
Τὸ: «Δὲν περνᾶς, Κυρὰ-Μαρία,
Δὲν περνᾶς, περ-νᾶς!»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗΣ

Ὁ Γιακουμάκης εἶναι γυιὸς ψαρᾶ, ἔξυπνο παιδὶ καὶ . . . ξακουστὸς ψαρᾶς στὸν κύκλο του. Ὅταν τ' ἄλλα παιδιὰ μιλᾶνε γιὰ ψαρικὴ καὶ διαφωνοῦνε σὲ κάτι, ἅμα κληθεῖ ὁ Γιακουμάκης καὶ πεῖ τὴ γνώμη του, τέλειωσε.

— Πιάνεται εὔκολα ὁ σαργός, Γιακουμάκη;

—Ὄχι, γιατὶ εἶναι ψάρι χοντρὸ κι' ἔχει γερὰ δόντια ποὺ κόβουν τ' ἀγκίστρι.

Ἡ συζήτηση ἂν πιάνεται εὔκολα ἢ ὄχι ὁ σαργὸς στκμάτησε.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους κι' ἀκόμα γιατὶ εἶναι καλὸς μαθητὴς καὶ ἐργατικώτατος — τὸ δεξὶ χέρι τοῦ βιοπαλαιστὴ πατέρα του — μοῦ εἶναι συμπαθέστατος. Τὸν εἶδα, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἕνα πρωΐ, στὸ νησί μὲ, τὸ καλάμι στὸν ὦμο καὶ τὸ ψαράδικο καλαθάκι στ' ἀριστερό του χέρι.

— Γιὰ ποῦ Γιακουμάκη;

— Γιὰ κεφάλους, στὸ μουράγιο.

—Ἔχεις μαλάγρα;

— Καὶ βέβαια.

— Πᾶμε μαζί.

Ὁ κέφαλος εἶναι ἔξυπνο ψάρι μὲ μεγάλη ἀντίληψη καὶ πιάνεται δύσκολα ἂν δὲν ξαίρεις νὰ τὸν ψαρέψεις. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ψάρι, ὅπως θὰ ἔχετ' ἀκούσει, ποὺ γίνεται, ἀπὸ τ' αὐγά του τὸ αὐγοτάραχο. Τό κρέας του εἶναι πολὺ λευκὸ καὶ νόστιμο καὶ ἀφθονεῖ μέσα στὰ λιμάνια.

Μπήκαμε σὲ μιὰ ψαρόβαρκα, ἀπομακρυνθήκαμε λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν προκυμαία (μουράγιο). τὴν ἀράξαμε μὲ δύο ἄγκυρες γιὰ νὰ μὴν κουνιέται, καὶ μαλαγρώσαμε. Οἱ γνώσεις τοῦ Γιακουμάκη στὴν ψαρικὴ καὶ ἡ δεξιοτεχνία του δικαιολογοῦν τὴ φήμη του. Ἡ μαλάγρα ποῦχε ἑτοιμάσει (εἶδος ζύμης γιὰ νὰ προσελκύει τὰ ψάρια) ἦταν ἄριστη. Εἶχε βρέξει δηλαδὴ ψωμὶ σὲ σημεῖο ὥστε νὰ γίνει πολτός, εἶχε κάνει καὶ τυρί, γιὰ νὰ προσελκύει μὲ τὴ μυρωδιά του τὰ ψάρια, καὶ ψιλὴ ἄμμο. Ὅλ' αὐτὰ τἄχε ἀνακατώσει, ζυμώσει, κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν πολτὸ ἔκανε μικροὺς βόλους καὶ τοὺς ἔρριξε στὴ θάλασσα, ἐκεῖ ποὺ θὰ ψαρεύαμε. Σὲ λίγο οἱ κέφαλοι ἄρχισαν νὰ μαζεύονται. Ἔβγαλε τότε ἀπ' ἕνα τενεκεδάκι τὸ δόλωμα ποὺ θἄβαζε στ' ἀγκίστρι. Αὐτὸ εἶναι ἁπλό. Ψύχα ἄσπρου ψωμιοῦ βρεμένη καὶ ζυμωμένη. Κάλυψε μ' αὐτὴν τὰ δυό του ἀγκίστρια καὶ τἄρριξε στὸ νερό. Προσοχή! Οἱ κέφαλοι τσιμποῦν. Ὁ φελὸς ποῦναι δεμένος στ' ἀρμίδι μας τρεμουλιάζει. Ἀλλ' ὁ κέφαλος, ὅπως εἶπαμε πρωτήτερα, εἶναι ψάρι ἔξυπνο. Πλησιάζει τὸ δόλωμα, τὸ σκουντᾶ λίγο κι' ὕστερα τὸ βάζει στὸ στόμα του μὲ μεγάλη προσοχή. Δὲν πρέπει νὰ βιαστεῖς νὰ τραβήξεις τ' ἀγκίστρια. Ὁ κέφαλος θὰ πάρει τὸ δόλωμα χωρὶς νὰ τὸν βγάλεις ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὁ Γιακουμάκης ξαίρει καλὰ τὶς πονηριές του. Καὶ περιμένει. Ξαφνικά, μὲ μιὰ ξερὴ κίνηση σηκώνει λίγο τὸ καλάμι του. Μ' αὐτὸ λυγίζει. Ἕνας κέφαλος ἔχει πιασθεῖ . . . Ἀκολουθεῖ δεύτερος, τρίτος. . . Μέσα σὲ μιὰ ὥρα τρακόσια δράμια κεφαλόπουλα βρίσκονται στὸ ψαράδικο καλαθάκι του.

— Γιακουμάκη, τοῦ λέω, εἶσαι σπουδαῖος.

— Μ' ἔμαθε ὁ πατέρας . . .

—Ἔχετε ψαρέψει κεφάλους μὲ δίχτυα;

—Πῶς! Τὸ καλοκαῖρι, σὲ ταλιάνια (λιμνοθάλασσες). Σαλτάρουν πάνω ἀπὸ τὰ δίχτυα καὶ φεύγουν. Ἂν δὲν ἔχεις καλαμωτές . . .

— Καὶ σὲ ποιὸ ταλιάνι ψαρέψατε;

—Ἔχουμε πάει καὶ στὸ Μεσολλόγγι. Ἀλλὰ τὰ καλλίτερα λιθάρια (τὸ ἴδιο μὲ ταλάνια. λιμνοθάλασσες δηλαδὴ) — μοῦχει πεῖ ὁ πατέρας — βρίσκονται στὸ Κιουλοῦκι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ πιάνονται κέφαλοι ἕως τρεῖς ὀκάδες καὶ τσιποῦρες ἕως ὀκτὼ ὀκάδες.

Τάξαιρε ὅλα ὁ ἀθεόφοβος! Ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου μπροστά του σὰν ἕνα μαθητὴ τοῦ Δημοτικοῦ . . .

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Ἕνας Σουλτάνος ἀποφάσισε νὰ βγεῖ νὰ ἰδεῖ μόνος του τί γίνεται στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου του· γιὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν ὅμως ποιὸς εἶναι ἐντύθηκε σὰν ἔμπορος.

Ἀργοπερπατώντας εἶχε τὸν καιρὸ νὰ βλέπει τί γινόταν μέσα στὰ μαγαζιά, τί ἔκαναν οἱ διαβάτες καὶ τὴν ἀστυνομία πῶς ἐφρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κατοίκων.

Βαδίζοντας ἔτσι ἐκίνησε τὴν περιέργεια δύο κακοποιῶν, ποὺ τὸν ἐνόμισαν γιὰ ξένο καὶ πλούσιο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν.

Ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε σ' ἕνα ἔρημο καὶ μισοσκότεινο δρομάκι, τοῦ ρίχτηκαν νὰ τὸν ληστέψουν.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ δύσκολη θέση τὸν ἔσωσε ἕνας Μωραΐτης ποὺ ἔτυχε νὰ περνάει ἀπ' ἐκεῖ καὶ μέ τὸ νὰ εἶναι τολμηρὸς καὶ χειροδύναμος τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

Ὁ Σουλτάνος ἀφοῦ χιλιοευχαρίστησε τὸν σωτῆρα του, τὸν παρεκάλεσε νὰ πήγαιναν μαζὶ στὸ σπίτι του.

Σὰν ἐπροχώρησαν ἀρκετά, φανερώθηκε στὸν Μωραΐτη ποιὸς ἦταν καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ παλάτι.

Ἐκεῖ τοῦ εἶπε, πῶς θὰ τοῦ ἔδινε ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε, γιατὶ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

Ὁ Μωραΐτης ὅμως ἀπάντησε, πῶς ἤθελε μόνο ἕνα φιρμάνι καὶ μὲ αὐτὸ νὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττει ἕνα γερὸ γρόσι ἀπὸ κάθε κάτοικο τῆς Τουρκίας, Ὀθωμανὸ ἢ ραγιᾶ, ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι γιατρός, δίνει συμβουλὲς γιὰ φάρμακα καὶ γιατρειές.

Ὁ Σουλτάνος ἀκούοντάς τον χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε: «Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς εἶναι τιποτένιο, ἐγὼ ἔλεγα νὰ σοῦ χαρίσω ἕνα μεγάλο τσιφλίκι, νὰ τὸ καλλιεργεῖς, ἢ ἂν θέλεις, τὴν ἀξία του σὲ λίρες».

—Ἐγώ, Πολυχρονεμένε μου, θέλω μόνο τὸ φιρμάνι ποὺ ζήτησα.

Ὁ Σουλτάνος τοῦ τὸ ἔδωσε καὶ τοῦ εἶπε πῶς ὅποτε ἤθελε, εἶχε τὸ ἐλεύθερο νὰ μπαίνει στὸ παλάτι νὰ τὸν βλέπει. Ὁ Μωραΐτης τὸν εὐχαρίστησε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ πρόσθεσε πῶς θὰ ἀργοῦσε νὰ τοῦ παρουσιασθεῖ γιατὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα θὰ πήγαινε ταξίδι.

Περνώντας ἀπὸ πολιτεῖες καὶ χωριὰ ἔμπαινε σὲ διάφορα μαγαζιά, καθόταν στὸ τραπέζι καὶ βογγολογοῦσε.

Ἄμα τὸν ρωτοῦσε κανεὶς τί εἶχε, ἀπαντοῦσε πῶς τὸν πονάει πότε τὸ κεφάλι του καὶ πότε ἄλλα μέρη τοῦ κορμιοῦ του.

Μόλις τοῦ ἔδιναν συμβουλὴ γιὰ θεραπεία, ρωτοῦσε «εἶσαι γιατρός;» καὶ καθὼς ἄκουε τὸ «ὄχι» ἔβγαζε τὸ φιρμάνι κι' ἔπαιρνε ἕνα γερὸ γρόσι.

Ἔτσι ἀφοῦ πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε, ξαναγύρισε στὴν Πόλη καὶ πῆγε στὸ παλάτι.

Ὁ Σουλτάνος τὸν καλοδέχτηκε καὶ τὸν ρώτησε τί ἔγινε τόσον καιρό.

— Ταξίδεψα σ' ὅλο τὸ βασίλειό σου καὶ ἦλθα νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιατὶ μὲ τὸ φιρμάνι σου ἔκανα τὴν τύχη μου. Ἀπὸ χθὲς ὅμως τὸ βράδυ ποὺ ἔφτασα ἐδῶ, μ' ἔπιασε τὸ δόντι μου καὶ ὅλη νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι.

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἕνα γιατρικό, ποὺ εἶναι σπαθὶ γιὰ τὸν πονόδοντο.

— Πολυχρονεμένε μου, εἶσαι σπουδασμένος γιατρός; Καὶ μὲ τὸ «ὄχι» ποὺ ἄκουσε πῆρε καὶ ἀπὸ αὐτόν, σύμφωνα μὲ τὸ φιρμάνι του, ἕνα γρόσι.

Ὁ Σουλτάνος, πληρώνοντάς το, τραντάχτηκε ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ τὸ πάθημά του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ. . . ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς, κάθε βράδυ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα ποὺ μόνο Γερμανοὶ μποροῦσαν νὰ κυκλοφορήσουν ἐλεύθερα στοὺς δρόμους, στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ—ὅπως καὶ μέσα στὸ Παρίσι πολλὲς φορές—περνοῦσε μιὰ μοτοσυκλέτα. . . φάντασμα! Καὶ τὴν εἶχαν ὀνομάσει ἔτσι, γιατὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴ δεῖ μὲ τὴν τρελλὴ ταχύτητα ποὺ ἔτρεχε μέσα στὸ σκοτάδι πετῶντας συγχρόνως στεῖς πόρτες τῶν σπιτιῶν φεῦγ-βολάν ποὺ ἔγραφαν δλες τὶς νίκες τῶν Συμμάχων στὰ μέτωπα. Οἱ Γάλλοι τὴν περίμεναν κάθε βράδυ μὲ ἀγωνία γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ νέα, ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ τῆς ἔστηναν καρτέρι

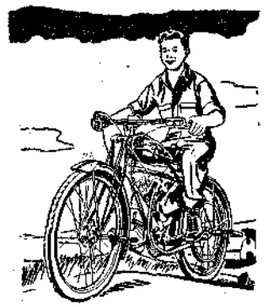

γιὰ νὰ τὴ συλλάβουν. Τίποτα ὅμως δὲν κατάφερναν καὶ ἦταν τόση ἡ λύσσα τους ποὺ τὴν. . . ἐπικήρυξαν γιὰ 30 000 φρ. Εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης τους, γιατὶ μαζὶ τώρα μὲ τὰ φεῦγ-βολάν, ἔρριχνε καὶ μικρὲς εἰδικὲς μπόμπες γιὰ σαμποτάζ, στὶς Γερμανικὲς ὑπηρεσίες τῆς περιφέρειας. Αὐτὸ κράτησε ἀπὸ τὸ 1943 ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Φαντασθεῖτε ὅμως τὴν ἔκπληξη τῶν Γάλλων, ὅταν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, εἶδαν μιὰ μέρα στεῖς παρισινὲς ἐφημερίδες τὴν φωτογραφία τοῦ σαμποτὲρ καθισμένου πάνω στὴ θρυλικὴ μοτοσυκλέτα του. Ἦταν ὁ Ζὰν Ζὰκ Πιετρό, ἕνα παιδὶ δεκαπέντε μόλις χρονῶν, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του εἶχε μπεῖ σὲ κάποια μυστικὴ ὑπηρεσία τῶν Συμμάχων.

Σήμερα ὁ μικρὸς Πιετρό, θεωρεῖται ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἥρωας τῆς Γαλλίας καὶ σπουδάζει μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα σχολεῖα τοῦ Παρισιοῦ.

Ο «ΝΤΑΚ» ΕΙΝΑΙ . . . ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ

Ποιὸς εἶναι ὁ Ντάκ; Στὴν Ἑλλάδα βέβαια δὲν εἶναι γνωστός, ἀλλὰ στὴν Ἀγγλία εἶναι ἕνα θαυμάσιο σκυλὶ ποὺ ἔχει τὸ βαθμὸ τοῦ . . . ἐπιλοχία! Σᾶς φαίνεται παράξενο; Κι' ὅμως ὁ Ντὰκ πολέμησε σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἐχθρικὰ μέτωπα ἀπὸ ἀέρα, θάλασσα καὶ στεριά! Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ὁ Ντάκ, ἦταν ἕνα ἀσήμαντο τετράποδο. Ὅταν ὅμως ἐκηρύχθηκε ὁ πόλεμος πῆγε. . . ἐθελοντὴς καὶ κατατάχθηκε στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σῶμα: στοὺς Ἀλεξιπτωτιστές! Οἱ Ἀγγλέζοι ποὺ ἀγαποῦν πολὺ τὰ σκυλιά, τὸ ἔπαιρναν μαζί τους σὲ κάθε ἐπιχείρηση καὶ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ἁπλὸς στρατιώτης προβιβάστηκε κι' ἔγινε ἐπιλοχίας. Καὶ νὰ πῶς: Ὅταν οἱ Ἀμερικάνοι μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγλέζους κατέλαβαν ἀπὸ ἀέρα τὴ Μπούρμα, ὁ Ντάκ, ποὺ ἦταν μαζί τους, ἔπεσε μὲ ἀλεξίπτωτο καμωμένο εἰδικὰ γι' αὐτόν, κι' οἱ

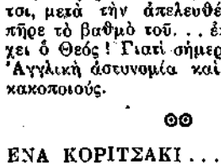

Γιαπωνέζοι βρῆκαν τὸ μπελὰ τους μ' αὐτὸ τὸ διαβολόσκυλο! Τὸ λιγώτερο δεκαεπτὰ κίτρινοι βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπ' τὰ δόντια του, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ πάθει τίποτα. Σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση ὁ Ντὰκ ἔγινε. . . δεκανέας, ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ διοικητὴ τῶν Κομμάντος Ταγματάρχη Ἀρτζιμπαλντ Κλέϋσερ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ὁ Ντάκ, πῆρε μέρος σὲ μιὰ Ἀγγλογερμανικὴ ναυμαχία καὶ ἔδωσε τρεῖς ναῦτες ἀπὸ βέβαιο πνιγμό. Ὁ Ντὰκ προβιβάστηκε τότε σὲ. . . λοχία! Πέντε μῆνες ἀργότερα, μὲ τὴν ἀπόβαση τῶν Συμμάχων στὴν Γαλλία, ὁ Ντὰκ ἔκανε ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες τὸν ταχυδρόμο, φέροντας δεμένα κάτω ἀπ' τὸ στῆθος του σπουδαιότατα ἔγγραφα ποὺ τὰ περνοῦσε σὰν ἀληθινὸς κατάσκοπος ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρει στὸν προορισμό του. Ἔτσι, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, ὁ Ντάκ, πῆρε τὸ βαθμὸ τοῦ. . . ἐπιλοχία, καὶ ἔχει ὁ Θεός! Γιατὶ σήμερα ἀνήκει στὴν Ἀγγλικὴ ἀστυνομία καὶ κυνηγάει τοὺς κακοποιούς.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ . . . ΗΡΑΚΛΗΣ!

Ὀνομάζεται Μπέρτα Σάνγκερλεφ, ζεῖ στὴ Φιλανδία, εἶναι ἡλικίας δεκαπέντε χρονῶν καὶ φημίζεται γιὰ τὸ πιὸ δυνατὸ κορίτσι τοῦ κόσμου. Ἡ Μπέρτα ἀνακάλυψε τὴ δύναμή της, μιὰ μέρα ποὺ κατὰ λάθος ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἀφήνοντας τὸ κλειδὶ ἀπὸ μέσα. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τῆς ἀνοίξει, τὸ κοριτσάκι τράβηξε τὴν πόρτα, ἡ ὁποία ξεκόλησε ἀπὸ τὰ περβάζια της κι' ἔπεσε μὲ πάταγο στὴ γῆ. Τρομαγμένη ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ καλεῖ σὲ βοήθεια καὶ στοὺς γείτονες ποὺ ἤρθανε ἔκανε ἐντύπωση τὸ γεγονός, ἐπειδὴ ἡ πόρτα ἦταν ὁλοκαίνουργια καὶ καλοβαλμένη. Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξή τους, κατάλαβαν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴ. . . δύναμη τῆς Μπέρτας καὶ γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσουν ἔκλεισαν μιὰ δεύτερη πόρτα ποὺ τὸ κοριτσάκι τὴν

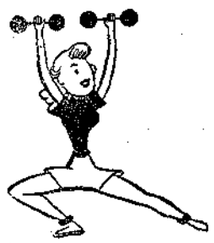

ἄνοιξε μὲ τὸν ἴδιο . . . τρόπο. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἡ Σάνγκερλεφ, ἄρχισε νὰ κάνει διάφορες ἐπιδείξεις σηκώνοντας τεράστια βάρη στὰ χέρια της, γκρεμίζοντας μὲ μιὰ γροθιὰ ἕναν τοῖχο καὶ καταβάλλοντας μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία ἕναν . . . ταῦρο! Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν δύναμή της—προπαντὸς οἱ ἐπιστήμονες τῆς Φιλανδίας—ἡ Μπέρτα, ἄνοιξε ἕνα μικρὸ θεατράκι, ὅπου δίνει μόνη της παραστάσεις. σηκώνοντας σφαῖρες ἀπὸ σίδερο. λυγίζοντας χοντροὺς σωλῆνες ἀπὸ ἀτσάλι καὶ παλεύοντας μὲ διάφορους . . . παληκαράδες τοῦ χωριοῦ της. Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Μπέρτα Σάνγκερλεφ εἶναι μᾶλλον μικρόσωμη καὶ τὸ σῶμα της εἶναι πετσὶ καὶ κόκκαλο. Κανεὶς μέχρι σήμερα δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήσει ποῦ ὀφείλεται ἡ δύναμή της. Ἐκτὸς μόνο ἂν εἶναι—ὅπως εἶπε κάποιος Φιλανδὸς—ἡ μετεμψύχωση τοῦ Ἡρακλῆ. Καὶ γιατὶ ὄχι;

Ο ΜΠΟΥΜΠ ΚΙ' Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ

Στὴ Νέα Ὀρλεάνη τῆς Ἀμερικῆς, ζοῦν δυὸ ἀχώριστοι φίλοι: Ὁ Μπούμπ ποὺ εἶναι ἕνα μικρὸ ἀραπάκι, κι' ἡ Μπουμπού, μιὰ πολύχρωμη γατούλα. Ὡς ἐδῶ βέβαια δὲν βλέπετε τίποτε τὸ σπουδαῖο, ἀλλὰ ὅταν μάθετε τί εἶδος παρέα κάνουν οἱ δυὸ αὐτοὶ φίλοι μας, ἀσφαλῶς θἀπορήσετε. Εἴδατε ποτέ σας μέχρι σήμερα γάτα δεμένη ἀπὸ τὸ λαιμὸ σὰ σκυλάκι ν' ἀκολουθεῖ τἀφεντικό της στὸ σπίτι, στοὺς δρόμους καὶ στὰ πάρκα; Λοιπὸν ὁ Μπούμπ, ὁ μικρὸς ἀραπάκος, ὄχι μόνο τὸ κατάφερε αὐτὸ μὲ τὴ γάτα του, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ τὴν κάνει καὶ . . . λαγωνικό! Τὴν παίρνει μαζί του στὴν ἐξοχὴ καὶ κυνηγοῦνε αὐτὸς μὲ τὸ λάσιχό του καὶ κείνη μὲ τὰ δόντια της. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ βρίσκει σωστὸ γιὰ τὰ πουλιά, ὁ Μπούμπ τῆς ἔμαθε νὰ κάνει ἕνα σωρὸ ἄλλα γυμνάσματα μπρὸς στοὺς φίλους του καὶ σὲ ξένους κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο βγάζουν κι' οἱ δυὸ τὸ ψωμί τους. Π. χ. Ἡ Μπουμπού, παίρνει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μπούμπ, ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τὸ πίνει σὰν ἄνθρωπος, ἢ ἕνα τσομπὶ σταφύλι ποὺ τὸ τρώει μιὰ-μιὰ ρόγα μὲ πολλὴ εὐγένεια. Μιὰ κινηματογραφικὴ ἀποστολὴ ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ κατὰ τύχη καὶ εἶδε αὐτοὺς τοὺς δυὸ θαυμάσιους φίλους, τοὺς προσέλαβε ἀμέσως νὰ παίξουν σὲ δώδεκα ταινίες, πληρώνοντας τὴν ἡμέρα 500 δολλάρια γιὰ τὸ Μπούμπ κι' ἄλλα 100 γιὰ τὴ Μπουμπού. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ταινίες θὰ τὶς δοῦμε τὸ χειμῶνα καὶ στὴν Ἀθήνα. Θὰ ἔχουν δὲ τὸ γενικὸ τίτλο: «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μπούμπ καὶ τῆς Μπουμπούς» καὶ θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ γιὰ σχολικὲς παραστάσεις.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τώρα, νὰ σᾶς πῶ καὶ τὴν ἀλήθεια, δὲ θὰ προσπαθήσω καθόλου νὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς κατάλαβε ἡ Ἀνθέα τί τῆς εἶπε ἡ μικρή, καὶ πῶς ἐκείνη καταλάβαινε τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσε ἡ Ἀνθέα. Κάντε μόνοι σας τὶς σκέψεις σας καὶ λύστε τὴν ἀπορία σας. Ἴσως τὰ παιδιὰ γνωρίζανε αὐτὴ τὴ διεθνῆ γλῶσσα ποὺ τὴν καταλαβαίνει ὁ καθένας, καὶ ποὺ δὲν τὴν ξέρανε ἀκόμα οὔτε οἱ σοφοί. Γιατὶ ὅπως εἴδατε, αὐτὰ τὰ τέσσερα παιδιὰ ἤτανε πολὺ τυχερά, καὶ μπορεῖ νὰ εἴχανε κι' αὐτὴ τὴν τύχη μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. Ἢ μπορεῖ καὶ νὰ . . . μά, γιατὶ νὰ συζητοῦμε πάνω σ' αὐτό; Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ κουραστικὴ ἐφεύρεση — οἱ ξένες γλῶσσες — δὲν δυσκόλεψαν τὰ παιδιὰ σὲ καμμιὰ στιγμὴ ὡς τώρα. Μπορούσανε νὰ καταλαβαίνουνε, καὶ νὰ γίνωνται καταληπτά. Ἂν ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξηγήσετε αὐτό, κάντε το, σᾶς παρακαλῶ.

Λοιπόν, ἅμα τὸ κορίτσι εἶπε: «Ποιοὶ εἶσαστε;» ὅλοι καταλάβανε τὴν ἐρώτηση, καὶ ἡ Ἀνθέα ἀπάντησε:

— Εἴμαστε παιδιά, σὰν καὶ σένα. Μὴ φοβᾶσαι. Θέλεις νὰ μᾶς δεῖξεις τὸ σπίτι σου;

Ἡ Τζέννη τρομαγμένη ψιθύρισε στὸν Ψάμμεντ:

— Εἶναι σωστὸ αὐτό; Μήπως μᾶς φᾶνε; Μὴν εἶναι καννίβαλοι;

Ὁ Ψάμμεντ τίναξε τὸ τρίχωμά του.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι ψιθυριστά, εἶπε. Μὲ κάνεις κι' ἀνατριχιάζω! Ἂν τὰ βρῆτε δύσκολα τὰ πράμματα τότε σηκώνεις τὸ φυλαχτό, καὶ ξαναγυρνᾶτε, στὴ στιγμή, στὸ Ρέντζεν'ς - Πάρκ.

Τὸ παράξενο κορίτσι ἔτρεμε ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ἡ Ἀνθέα φοροῦσε στὸ χέρι της ἕνα βραχιόλι. Ἐμοιαζε σὰν ἀσημένιο, μὰ δὲν ἤτανε. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ κρεμότανε μιὰ καρδοῦλα ἀπὸ πέτρα θαλασσιά, καὶ τῆς τῶχε χαρίσει ἡ παραμάνα τους στὸ Φίτσροϋ - Στρήτ.

— Νά, πάρτο, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Γιὰ νὰ δεῖς πὼς δὲ θὰ σοῦ κάνουμε κακό. Ἂν τὸ δεχτεῖς, θὰ πεῖ πὼς καὶ σύ, δὲ φοβᾶσαι.

Τὸ κορίτσι ἄπλωσε τὸ χέρι. Ἡ Ἀνθέα τῆς φόρεσε τὸ βραχιόλι, καὶ τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς ξένης φωτίστηκε ἀπὸ χαρά.

— Ἐλᾶτε, εἶπε, κοιτάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸ βραχιόλι. Εἴμαστε φίλοι.

Μάζεψε τὰ ψαράκια, καὶ τὴ στάμνα της, καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι τὸ ἴδιο ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε πρωτοφανεῖ.

Τὰ παιδιὰ τὴν ἀκολούθησαν.

— Ὡς ἐδῶ, καλὰ τὰ πᾶμε, εἶπε ὁ Κύριλλος, προσπαθώντας νὰ φανεῖ γενναῖος.

— Ναί! εἶπε ὁ Ρόμπερτ μὲ προσποιητὸ θάρρος. Μιὰ πραγματικὴ περιπέτεια στάλήθεια! Νὰ βρεθεῖς στὸ παρελθόν, δὲν εἶναι καὶ τόσο μικρὸ πρᾶμμα!

Οἱ θάμνοι καὶ τὰ χαμόδενδρα ἐξακολουθοῦσανε νὰ εἶναι τὰ ἴδια σχεδὸν μισὸ μίλι. Τὸ μονοπάτι ἤτανε στενό, καὶ τὸ δάσος σκοτεινό. Στὸ τέλος, φάνηκε ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος ὁλόφωτο ἀπὸ ἥλιο.

Ὅλη ἡ συντροφιὰ εἶχε βγεῖ πιὰ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ ἁπλωμένη ἄμμος γιάλιζε καὶ λαμποκοποῦσε στὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου.

Ἔβλεπες ἐδῶ κι' ἐκεῖ φυτρωμένα κάκτους (cactus) μὲ ρὸζ καὶ κόκκινα λουλούδια ἀνάμεσα στὰ σταχτοπράσινα φύλλα τους. Μακρυὰ πρὸς τὴ δεξιὰ μεριὰ φάνηκε ἕνας φράχτης καὶ πυκνὸς καπνὸς ἀνέβαινε στὸ γαλανὸ οὐρανό.

— Νὰ τὸ σπίτι μου, εἶπε τὸ κορίτσι, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του.

— Ἐγὼ δὲν πάω ἐκεῖ, ψιθύρισε πάλι ἡ Τζέννη στὸν Ψάμμεντ. Ἐκτὸς ἂν τὸ βρίσκεις ἐσὺ σωστό.

Ὁ Ψάμμεντ κολακεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦδειχνε ἡ Τζέννη.

— Νὰ πᾶτε, νὰ πᾶτε, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἂν δειλιάσετε, τότε δὲ θὰ σᾶς ξαναβοηθήσω ποτὲ πιά!

— Ὤ! ψιθύρισε ἡ Ἀνθέα, Τζέννη μου, γιατὶ φοβᾶσαι; Σκέψου τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα καὶ πὼς θᾶχουμε ὅ,τι θέλει ἡ καρδιά μας. Κι' ὕστερα μποροῦμε νὰ γυρίσουμε πίσω ὅ,τι ὥρα θέλουμε. Ἔλα, μὴ λὲς ὄχι.

— Ὁ Ψάμμεντ θὰ ξέρει πὼς δὲν κινδυνεύουμε . . . εἶπε ὁ Κύριλλος μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ μᾶς ἄφινε νὰ πᾶμε.

Ἡ Τζέννη παραδέχτηκε πὼς εἶχε ἄδικο.

Ὅταν πλησιάσανε στὸ φράχτη, εἶδανε πὼς ἤτανε ψηλὸς ὀκτὼ πόδια καμωμένος ἀπὸ ἀγκάθια καὶ θάμνους.

— Γιατὶ εἶναι ἔτσι φτειαγμένος; ρώτησε ὁ Κύριλλος.

— Γιὰ νὰ φυλαγόμαστε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὰ ἄγρια θηρία, εἶπε τὸ κορίτσι.

— Θᾶπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, εἶπε ὁ Κύριλλος. Μερικὰ ἀγκάθια εἶναι πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Ὁ φράχτης εἶχε ἕνα ἄνοιγμα. Τὰ παιδιὰ ἀκολουθήσανε τὸ κορίτσι καὶ μπήκανε κι' αὐτὰ μέσα. Ἐκεῖ ὀψωνότανε ἄλλος ἕνας φράχτης, χαμηλότερος, καμωμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ πόρτα κι' ἀγκάθια, καὶ πιὸ μέσα ἤτανε σὰν ἕνα χωριὸ ὅλο καλύβες.

Κῆποι καὶ δρόμοι δὲν ὑπήρχανε. Μονάχα ἁπλὲς καλύβες χτισμένες μὲ ξύλα, μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ λάσπη. Οἱ στέγες ἤτανε ἀπὸ φύλλα ποὺ σὲ πολλὲς μεριὲς λείπανε.

Οἱ πόρτες πολὺ χαμηλές, θυμίζανε ἐκεῖνες ποὺ ἔχουνε τὰ σπιτάκια τῶν σκύλλων. Ἀπὸ τὴ μιὰ καλύβα στὴν ἄλλη ἔβλεπες στρωμένη ἄμμο σκληρή, καὶ σὲ μερικὲς μεριὲς πιὸ μαλακιά.

Τὸ κορίτσι ἄπλωσε τὸ χέρι. Ἡ Ἀνθέα τῆς φόρεσε τὸ βραχιόλι . . . (Σελ. 134 στ. β)

Στὴ θέση τοῦ χωριοῦ, ὑψωνότανε ἄλλος ἕνας φράχτης ποὺ ἔκλειγε ἕνα στρογγυλὸ χῶρο, σὰν τὸν κῆπο τῶν παιδιῶν στὴν ἐξοχή τους, στὸ Κάμντεν - Τάουν.

Μόλις μπήκανε τὰ παιδιὰ στὸν τρίτο φράχτη, δωδεκάδες ἄντρες, γυναῖκες, καὶ μικρὰ παιδιά, ξεπεταχτήκανε πίσω, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς καλύβες.

Τὸ κορίτσι στάθηκε μὲ προστατευτικὸ ὕφος μπροστὰ στὰ τέσσερα παιδιὰ καὶ εἶπε:

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι θαυματουργά, καὶ μᾶς φέρνουνε περίφημα δῶρα πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημο. Τοὺς ὑποσχέθηκα πὼς δὲ θὰ τοὺς κάνουμε κανένα κακό.

Ἔσήκωσε τὸ χέρι της ψηλὰ δείχνοντάς τους τὸ βραχιόλι.

Τὰ παιδιὰ εἶχανε δεῖ πολλὰ παράξενα πράμματα ὡς τώρα. Ὅμως τόσο κόσμο, νὰ τοὺς κοιτάζει περίεργα, δὲν εἴχανε ποτέ τους φαντασθεῖ.

Τοὺς περιτριγυρίσανε, χαϊδεύανε τὰ ροῦχα τους, τὰ παπούτσια τους καὶ τὰ κοράλια ποὺ φορούσανε τὰ κορίτσια στὸ λαιμό τους.

— Ἐρχόμαστε, εἶπε ὁ Κύριλλος, ἀπὸ ἔναν μακρυνὸ κόσμο. Εἴμαστε ἡ Μεγάλη Ἀγγλοσαξωνικὴ φυλή ποὺ κατακτοῦμε ὅλους τοὺς λαούς. Αὐτὸ δὲ θὰ πεῖ πὼς ἤρθαμε νὰ σᾶς κατακτήσουμε, πρόσθεσε βιαστικὰ ὁ Κύριλλος. Ἐπιθυμοῦμε μονάχα νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ χώρα σας καὶ στὰ σπίτια σας, καὶ ὕστερα θὰ ξαναγυρίσουμε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤρθαμε καὶ θὰ λέμε γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅ,τι εἴδαμε ἐδῶ, τόσο καλὰ λόγια, ποὺ τὸ ὄνομά σας θὰ γίνει διάσημο.

Τὰ λόγια τοῦ Κύριλλου δὲν τοὺς κάνανε καμμιὰ ἐντύπωση. Ἐκεῖνο ποὺ θαυμάζανε αὐτοὶ ἤτανε τὰ ροῦχα τῶν παιδιῶν.

Ἡ Ἀνθέα κατάλαβε πὼς ποτὲ ὡς τώρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲ θᾶχανε δεῖ ὑφάσματα, παρὰ μονάχα δέρματα ἀπὸ ζῶα ποὺ φορούσανε πάνω τους. Ἐπίσης καὶ τὸ ράψιμο τῶν ρούχων τοὺς ἔκανε νὰ κοιτάζουνε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα.

Θὰ ξέρανε ἴσως καὶ αὐτοὶ νὰ ράβανε, γιατὶ μερικοὶ ποὺ φαινόντουσαν γιὰ ἀρχηγοί, φορούσανε μακρυὲς φαρδυὲς φοῦστες ἀπὸ δέρματα ζώων.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἤτανε μάλλον κοντοί, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ κομμένα κοντά, πρᾶγμα πολὺ περίεργο γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἴχανε σημάδια στὰ μπράτσα τους σὰν τοὺς ναυτικούς.

— Τί εἶναι αὐτό; Τί εἶναι αὐτό; ρωτοῦσαν καὶ ξαναρωτοῦσαν, ἀγγίζοντας τὰ ροῦχα τῶν παιδιῶν.

Ἡ Ἀνθέα ἔβγαλε τὴ δαντελένια τραχηλιὰ τῆς Τζέννης καὶ τὴν ἔδωσε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

— Πάρτε το αὐτό, τοὺς εἶπε, κι' ἀφῆστε μας μόνους. Ἔχουμε νὰ μιλήσουμε μεταξύ μας.

Ἡ Ἀνθέα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸν ἐπιτακτικὸ τόνο ποὺ μεταχειριζότανε ἅμα ἤθελε νὰ κάνει τὰδέρφια της νὰ τὴν ὑπακούσουν. Ὅπως πάντα, ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορά, τὸ κατάφερε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

Τὰ παιδιὰ μείνανε μόνα, καὶ ἡ ἀνθρώπινη μᾶζα ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ σταθεῖ λίγο πιὸ πέρα. Ὅλοι εἴχανε μαζευτεῖ γύρω ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε τὴν τραχηλιά.

Συζητούσαν καὶ χειρονομούσανε ζωηρά, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν καταλαβαίνανε τί λέγανε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι. Σίγουρα ὅμως θὰ μιλούσανε γιὰ τὰ τέσσερα παιδιά.

Βέβαια δὲ φοβόντουσαν, πρῶτα - πρῶτα γιατὶ τὸ κορίτσι τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ φιλία, καὶ ὕστερα γιατὶ εἴχανε στὰ χέρια τους τὸ μαγικὸ φυλαχτό, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Καθήσανε χάμω στὴν ἄμμο, στὴ σκιὰ τοῦ φράχτη, στὴ μέση τοῦ χωριοῦ.

Τώρα μονάχα μπορέσανε νὰ ρίξουνε μιὰ ψύχραιμη καὶ ἐξεταστικὴ ματιὰ σ' ὅλα γύρω.

Προσέξανε λοιπὸν πὼς οἱ γυναῖκες φορούσανε στὸ λαιμό τους κομπολόγια ἀπὸ πολύχρωμες πέτρες, καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰ κρεμόντουσαν διάφορα χαϊμαλιὰ μὲ περίεργα σχήματα. Μερικές, φορούσανε βραχιόλια ἀπὸ φίλντισι καὶ ἀπὸ ὄστρακο.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Πόσα πράμματα θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς διδάξουμε ἂν μέναμε ἐδῶ.

— Ἐγώ, νομίζω, πὼς κι' αὐτοὶ θὰ μᾶς μάθαιναν τόσα, κι' ἄλλα τόσα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Εἴδατε αὐτὰ τὰ θαυμάσια βραχιόλια ποὺ φορᾶνε; Πῶς τὰ φτιάνουνε ἄραγε; Τώρα. ἂς σταματήσουμε πιὰ νὰ μιλᾶμε μεταξύ μας, γιατὶ μᾶς κοιτάζουνε ὅποπτα. Πᾶμε καλλίτερα κοντά τους. Μά, προσοχή, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, πρέπει νᾶμαστε ὅλοι συγκεντρωμένοι καὶ ἕτοιμοι γιὰ κάθε τί.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ βλέπουν ἄραγε;

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

14. ΒΑΤΡΑΧΟΙ

— Στέρεψε ἡ λίμνη. Ποῦ ἄλλοῦ
νὰ στήσουμε κονάκι;
Στὸ σύντροφό του φώναξε
τ' ἄμοιρο βατραχάκι.

— Τί λές, δὲν κατεβαίνουμε
σ' αὐτὸ δῶ τὸ πηγάδι;
— Μ' ἂν ξεραθεῖ πὼς βγαίνουνε
φίλε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἅδη;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΗΘΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΖΑΙΦΦΕΡΣΟΝ (1)

1) Μὴν ἀναβάλλεις γι' αὔριο ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖς νὰ κάμεις σήμερα.

2) Μὴν χρησιμοποιεῖς ἄλλον γιὰ κεῖνο ποὺ ἠμπορεῖς μόνος σου νὰ κάνεις.

3) Μὴν ξοδεύεις τὸ χρῆμα σου, πρὶν τὸ κερδίσεις.

4) Μὴν ἀγοράζεις ποτὲ πρᾶγμα ποὺ σοῦ εἶναι ἄχρηστο μὲ τὴ δικαιολογία πὼς εἶναι φτηνό.

5) Ἡ κουφότητα καὶ ἡ περηφάνεια μᾶς κοστίζουν περισσότερο ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὴ δίψα καὶ τὸ κρύο.

6) Δὲν μετανοοῦμε ποτὲ ἂν φᾶμε πολὺ λόγο.

7) Τίποτα δὲν εἶναι κουραστικὸ ὅταν γίνεται μὲ καλὴ καρδιά.

8) Πόσες λύπες μᾶς ἔχουνε δώσει οἱ δυστυχίες ποὺ ὡστόσο δὲν μᾶς ἦρθαν ποτέ!

9) Παίρνετε τὰ πράγματα πάντοτε ἀπ' τὴν καλή τους ὄψη.

10) Ἐὰν εἶσθε ἐρεθισμένος, μετρῆστε ὡς τὰ δέκα πρὶν νὰ μιλήσετε, καὶ ὡς τὰ ἑκατὸ ἐὰν ἔχετε πολὺ θυμώσει.

1. Τζαίφφερσον, ὁ τρίτος Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν (1743—1826).

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Τί χαριτωμένα μὲς στὴ βιτρίνα τὰ κούτσικα πουλάκια! Πηδᾶνε, τρέχουνε, ἀνεβαίνουνε μὲς στὴν ταγίστρα ὅπου πρὸ ὀλίγου τρώγανε, σκαλίζουνε τὸ ἄχυρο ποὺ πατᾶνε... Πόσων ἡμερῶν, καὶ τί τέλεια πλασματάκια! Τὸ γατί, τὸ σκυλὶ γεννιῶνται μισερά. Μήπως ὁ ἄνθρωπος; Τοὺς πρώτους μῆνες ὅλο κλαίει καὶ κοιμᾶται. Τὸ κλωσσοπούλι ὅμως ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα του, τρέχει ζωηρὸ καὶ περίεργο. Μὲς στὰ ματάκια του λαμπυρίζει ἡ ἐξυπνάδα, τά κερένια ποδαράκια του δὲν ξέρουν τὶ θὰ πεῖ κούραση.

Βιάζεται νὰ ζήσει, γιατὶ δὲ θὰ ζήσει πολύ. Σὲ λίγους μῆνες θὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ τὸ τσουκάλι.

— Βίτ-βίτ, τσίου-τσίου. Πεινᾶμε πολύ!..

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

(ΟΛΛΑΝΔΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ)

Εἴμαστε τὰ παιδιὰ τῆς γῆς,
βγαίνουμε ἀπὸ τῆς γῆς τὸ αἷμα,
μᾶς θρέφει ἡ στάλα τῆς αὐγῆς
καὶ τοῦ ἥλιου τὸ χρυσὸ τὸ βλέμμα.
Μᾶς θρέφει ἡ στάλα τῆς αὐγῆς
καὶ τοῦ ἥλιου τὸ χρυσὸ τὸ βλέμμα.

*

Ἡ ρίζα μας στὸ ταπεινὸ
τῆς γῆς τὸ χῶμα μᾶς ἑνώνει,
μὰ πάντα πρὸς τὸν οὐρανὸ
στρέφουν τὰ φύλλα μας κι' οἱ κλῶ-
Πάντα στὸ γαλανὸ οὐρανὸ [νοι.
κοιτοῦν τὰ φύλλα μας κι' οἱ κλῶνοι.

*

Γιατὶ ἡ πατρίδα μας, ψηλά,
μὲς στοῦ οὐρανοῦ εἶναι τὴ γαλήνη
καὶ τ' ἄρωμά μας ἁπαλὰ
ἐκεῖ ψηλὰ πάει καὶ σβύνει.
Καὶ ἡ ψυχή μας ἁπαλά,
μαζὶ κι' αὐτὴ πάει καὶ σβήνει.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. Ο ΠΕΡΑΜΑΤΑΡΗΣ

Ἕνας περαματάρης πρέπει νὰ περάσει στὴν ἀπέναντι μεριὰ τῆς λίμνης. Ἔχει μαζί του ἕνα λύκο, μιὰ κατσίκα κι' ἕνα μεγάλο λάχανο. Ἐπειδὴ ἡ βάρκα του δὲν χωράει ἄλλον ἀπὸ τὸν ἴδιο κι' ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ τρία πράγματα, τί πρέπει νὰ κάνει ὥστε, περνῶντος στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς λίμνης, νὰ μὴ φάει τὸ ἕνα τ' ἄλλο, στὸ διάστημα ποὺ αὐτὸς θὰ ἔχει μαζί του μόνο τὸ ἕνα ἀπ' τὰ τρία πράγματα; Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τί πρέπει νὰ κάνει;

■■

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἕνα ἠλεκτρικὸ τραῖνο τρέχει μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ὁ ἄνεμος ποὺ φυσάει ἀντίθετα τρέχει μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ταχύτητα τοῦ τραίνου. Νὰ μᾶς πῆτε ποιὰ κατεύθυνση πρέπει νὰ ἔχει ὁ καπνὸς τοῦ τραίνου;

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ — ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

Τρεῖς ταξιδιῶτες μπῆκαν σ' ἕνα πανδοχεῖο καὶ παρήγγειλαν γιὰ φαγητό τους βραστὲς πατάτες. Περιμένοντας ὅμως ὥσπου νὰ βράσουν οἱ πατάτες, κουρασμένοι καθὼς ἤτανε, ἀποκοιμηθήκανε πάνω στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο ὁ μάγειρας ἔφερε τὶς πατάτες, μὰ βλέποντάς τους κοιμισμένους, ἀφῆκε τὴν πιατέλα ἁπάνω στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ τοὺς ξυπνήσει. Ἄξαφνα, ὁ πρῶτος ταξιδιώτης ξύπνησε, κι' ἔφαγε τὸ ἕνα τρίτον ἀπὸ τὶς πατάτες, καὶ ξαναπῆρε τὸν ὕπνο του. Ὁ δεύτερος ταξιδιώτης, ξυπνώντας μὲ τὴ σειρά του καὶ μὴ ξέροντας ὅτι ὁ σύντροφός του πῆρε κιόλας τὸ μερίδιό του, ἔφαγε τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τὸν πρῶτο, καὶ ξανακοιμήθηκε. Ὁ τρίτος ταξιδιώτης ἐπιτέλους ἀποφάσισε ν' ἀφήσει τὸν κλέφτοϋπνάκο του καὶ μὴ ξέροντας ὅτι οἱ ἄλλοι εἴχανε πάρει τὸ μερτικό τους κατεβρόχθησε κι' αὐτὸς τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο, σκεπτόμενος ὅτι ἦταν πολὺ μικρὴ ἡ μερίδα του.

Ὅταν ὁ κάπελας γύρισε γιὰ νὰ πάρει τὴν πιατέλα βρῆκε μέσα 8 πατάτες. Πόσες εἶχε βάλει μέσα στὴν πιατέλα;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 17

1. Σταυρόλεξο.—*Ὁ Ἱπποπόταμος. Ὁριζοντίως:* 1. Προβηγκία, 2. Ἀμώς, 4. Τίς, 5. Ἀτη-Ἄλας, 6. Σεμίραμις. *Καθέτως:* Πεντάς, 2. Ἴτε, 3. Σήμ, 5. Ἠ—ἄρ', 6. Γά—Λά, 7. Κ.μ.—Σμ', 8. Ἰώ, 9. Ἄστρος.

2. *Πρόβλημα. Τὰ Δυὸ χωράφια.* Ὁ Κόλλιας βγῆκε ζηλιωμένος γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸ ἐμβαδὸν μιᾶς ἐπιφανείας ὑπολογίζεται πολλαπλασιάζοντας τὸ μάκρος στὸ φάρδος. Δηλαδὴ τὸ πρῶτο του χωράφι εἶχε ἐμβαδὸν 6×6=36 μέτρα. Τὸ χωράφι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μήτρος ἔχει τὴν ἴδια περίμετρο, τὸ ἐμβαδόν του ὅμως εἶναι 3×9=27, δηλαδὴ ἐννέα τετραγωνικὰ μέτρα μικρότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

3. *Ναὶ ἢ ὄχι;* 1) Ναί, ἡ Βραζιλία ἦταν αὐτοκρατορία ἀπὸ τὸ 1822 ὡς τὸ 1889. 2) Ὄχι, ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη. 3) Ναί, τὸν χειμῶνα, ὅταν παγώνει ὁ Βερίγγειος πορθμὸς ποὺ εἶναι ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἠπείρους κι' ἔχει πλάτος 50 χλμ. 4) Ὄχι, ὁ Ἥλιος εἶναι τὸ μεγαλείτερο ἄστρο μόνον τοῦ δικοῦ μας πλανητικοῦ συστήματος.

■■

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ 7—13

Μοναχανοπαίδι, Κυριάκ. Χατζηγεωργίου, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφή, Κισσός, Ἀτρείδης, Λένα Γιαννοπούλου, Κική Βουρλιώτου, Ἀνδρ. Λακκιώτης, Νῖκος Γιαννίδης.

Κληρώθηκε ὁ *Κισσὸς* καὶ νὰ περάσει ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ πάρει τὸ βραβεῖο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Σκαρφαλωμένο ἐπάνω
στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
ἔχει γιὰ σκέπη μόνο
τὸ μπλάβο τ' οὐρανοῦ.

Μὲ τ' ἄσπρα του σπιτάκια
κρύβεται μὲς στὰ πεῦκα,
καὶ τὰ παιδόπουλά του
πηδοῦν γύρω στὴ λεύκα.

Ἡ θάλασσα πιὸ κάτω
λάμπει σὰν τὸ γυαλὶ
καὶ τὰ κοπάδια βόσκουν
σὲ πράσινο χαλί.

Στὴ βρύση του κυλάει
κρύσταλλο τὸ νερό,
κι' ὁ πετεινὸς λαλάει
μὲ τὸν αὐγερινό.

Τὸ γέλιο δὲν τοὺς λείπει
κι' οἱ λίγοι χωρικοί του
ὅλημερὶς σκαλίζουν
τὴν πλούσια τὴ γῆ του.

Καὶ τρὶς εὐτυχισμένος
αὐτὸς ποὺ μένει ἐκεῖ
καὶ ζεῖ μέσα στὴ φύση
ξένοιαστος τὴ ζωή.

Μαῦρο Βέλος

ΒΙΒΛΙΑ...

Ἀφιερωμένο στοὺς φίλους τοῦ βιβλίου

Λίγες λέξεις ἀκόμη... Τελειώσαμε! Μὲ κεφαλαῖα γράμματα στὴ μέση τῆς μισογραμμένης σελίδας φαντάζει ἡ μοιραία λέξη: «τέλος». Τὸ ἀντικρυνὸ φύλλο προβάλλει λευκό. Τί κρίμα! Σὰ νὰ εἴχαμε κάνει ἕνα ταξίδι σ' ἕνα κόσμο ὡραῖο, σ' ἕνα κόσμο παραμυθένιο, μὰ μόλις ἀνοίγουμε τὰ μάτια μας, βλέπουμε πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ὄνειρο, ἕνα ὄνειρο γλυκὸ εἴν' ἡ ἀλήθεια, πὼς ἦταν σκιὲς ποὺ τώρα ἐξαφανίζονται. Τί πρίμα νὰ φθάσει τόσο γρήγορα τὸ τέλος!

Τὸ ἐξώφυλλο κλείνει μὲ λύπη, γιατὶ τὸ ταξίδι τέλειωσε πιὰ καὶ τὸ βιβλίο πέφτει κουρασμένα ἀπ' τὰ χέρια στὸ διπλανὸ τραπεζάκι μ' ἕνα γλυκὸ θόρυβο. «Τέλος»! Σὲ λίγο ἡ ὑπηρέτρια θὰ τὸ τοποθετήσει στὴ μικρὴ βιβλιοθήκη. Θὰ τὸ βάλει σὲ μέρος ποὺ θὰ φαντάζει, γιατὶ ἔχει ὡραῖο ἐξώφυλλο, θὰ σκεφθεῖ ἡ ὑπηρέτρια. Ἐκεῖ θὰ βρεῖ τοὺς συντρόφους του καὶ θὰ ἡσυχάσει ὥσπου νὰ τὸ ξαναθυμηθῶ.

Πόσα ἀλήθεια ταξίδια ἔχω κάνει μ' αὐτὰ τὰ βιβλία! Πόσες φορὲς δὲν ἔχω κινδυνέψει μαζὶ μὲ τοὺς ἥρωές του, πόσες φορὲς δὲν ἔχω κλάψει, δὲν ἔχω γελάσει, δὲν ἔχω χαρεῖ... Οἱ λύπες τους, οἱ ἀτυχίες τους εἶναι λύπες καὶ ἀτυχίες δικές μου, οἱ χαρές τους εἶναι χαρές μου. Ζῶ κι' ἐγὼ κι' αἰσθάνομαι καὶ κινδυνεύω μαζί τους. Κι' ὕστερα... τέλος! Τὸ ταξίδι σταματᾶ, ἡ ὡραία, ἡ παραμυθένια ζωὴ παύει, τὸ βιβλίο τελειώνει. Κι' ἄλλο ἕνα ὡραῖο βιβλίο τοποθετεῖται καὶ καμαρώνει στὴν κομψὴ βιβλιοθήκη μου. Οἱ ἥρωές τους, ποὺ ζωντανεύουν κι' οἱ ἡρωΐδες τους ποὺ μ' ἔκαναν νὰ συγκινηθῶ, νὰ νοιώσω ἀγωνία, νὰ κλάψω ἢ νὰ χαρῶ γίνονται σκιές, σκιὲς ἀμυδρὲς ποὺ σιγὰ σιγὰ ἐξατμίζονται... χάνονται... φεύγουν. Τί κρίμα νὰ φεύγουν οἱ σκιὲς καὶ νὰ μὴ μένουν πραγματικότης!

Ξέρω νὰ διοβάσω ἕνα βιβλίο γιατὶ ξέρω νὰ τὸ αἰσθανθῶ. Γι' αὐτὸ καὶ νοιώθω τόση εὐχαρίστηση ὅταν χαμένος ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα μου, μέσα στὴ ζεστή μου καμαρούλα μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι, ταξιδεύω στοὺς κόσμους ποὺ ἀγαπῶ, στοὺς ὡραίους ἐκείνους κόσμους ποὺ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν στὴ ζωή...

Γελαστὸς Δογοτέχνης

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Εἶναι πρωΐ. Τὰ κύματα φιλοῦν ἁπαλὰ τὶς δαντελένιες ἀκρογιαλιὲς τοῦ ἠρωϊκοῦ νησιοῦ καὶ τὰ πυροφάνια γυρίζουν ἀπ' τὸ νυκτερινό τους περίπατο. Ἡσυχία ἁπλώνεται παντοῦ. Ὅοο προχωρεῖ τὸ χάραμα, τόσο καὶ περισσότερα ἄστρα τρεμοσβύνουν στὸν καταγάλανο οὐρανό, τόσο καὶ περισσότερα διαμαντάκια πέφτουν καὶ χάνονται ἀπ' τὸ καταγάλανο πέπλο. Ἕνα, δύο, τρία, δέκα, ἑκατό, χίλια. Ὅλα σιγὰ-σιγὰ χάνονται λὲς καὶ φοβοῦνται τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ ἡλίου, ποὺ σκορπάει ζωή, χάρη καὶ ζωντάνια στὸ διάβα του. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει! Τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο. Μιὰ πορφυρὴ χλαμύδα σκεπάζει ὅλη τὴ φύση, καὶ μεταδίδει τὸ χρῶμα της, ποὺ ἄλλοῦ πιὸ σκοῦρο, ἄλλοῦ πιὸ ἀνοικτὸ ἁπλώνεται πάνω· στὰ φαράγκια τῶν βουνῶν πάνω στὰ ἤσυχα κυματάκια τῆς θάλασσας πάνω στὸν κόσμο τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαιρίου!

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

ΠΩΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΟΥ ΧΕΡΙ ΠΗΓΕ ΣΧΟΛΕΙΟ!!

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κοιτάζουν τὰ χέρια τους, ὅταν δὲν ἔχουν τίποτα καλλίτερο νὰ κάνουν, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι κανεὶς νὰ προσπάθησε νὰ τὰ ψυχολογήσει! Τώρα καὶ λίγες μέρες, ἐνῶ περνοῦσα μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συχνὲς στιγμὲς «ἀδρανείας», κοίταξα τὰ χέρια μου καὶ... εἶδα τ' ἀριστερό σάν... κάτι νὰ ἤθελε νὰ πεῖ. Πλησίασα τότε καὶ τ' ἄκουσα νὰ παραπονιέται καὶ νὰ κλαίει τὴ μοῖρα του, γιατὶ εἶναι ἄπειρο τὸ καϋμένο καὶ τοῦ φαίνεται σὰ νὰ εἶναι χωριατόπουλο ἀγράμματο, ὅταν σταθεῖ δίπλα στὸ ὑπερήφανο καὶ ἀκατάδεχτο δεξὶ χέρι...

Τὸ λυπήθηκα πολὺ καὶ ἀποφάσισα νὰ τὸ μορφώσω καὶ νὰ τὸ κάνω ἀντάξιο τοῦ δεξιοῦ ἀδελφοῦ του. Ἔτσι τοῦ ἄρχισα μαθήματα: τὸ ἀλφάβητο... τοὺς ἀριθμούς... ὅλ' ἀπ' τὴν ἀρχή!

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, τὸ δεξὶ χέρι γελάει... κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του! καὶ κοιτάζει μὲ φιλοσοφικὴ εἰρωνία τὶς προσπάθειες τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἂς τ' ἀφίσουμε ὅμως νὰ γελᾶ ὅσο θέλει. Μὲ τέτοια ὑπομονὴ καὶ θέληση γιὰ μάθηση, ποὺ ἔχει τὸ ἀριστερὸ χέρι, εἶναι δυνατὸ ν' ἀποτύχῃ;

Χρυσὸς Δέων

ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

Μικρὴ πεταλουδίτσα
ποὺ δῶ καὶ κεῖ πετᾶς
κι' ὅλα τὰ λουλουδάκια
μὲ γέλιο χαιρετᾶς

Σκέψου στὴ ξενοιασιά σου
πὼς θἄρθει ἕνα πρωὶ
ποὺ ἀθόρυβα θὰ σβύσεις
σὰν ἁπαλὴ πνοή.

Παῖζε λοιπὸν καὶ γέλα
καὶ πέτα μὲ χαρά.
Γοργοκυλάει ὁ χρόνος,
βαραίνουν τὰ φτερά!..

Μαϊστράλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος: Ὅταν ἔχουμε τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω, ὅλο τὸ αἷμα μαζεύεται στὸ κεφάλι. Ὅταν ὅμως στεκόμαστε ὄρθιοι γιατὶ τὸ αἷμα δὲν κατεβαίνει στὰ πόδια;

Ἕνας μαθητής: Γιατὶ τὰ πόδια μας δὲν εἶναι ἄδεια σὰν τὸ κεφάλι μας!

■

Στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας:

— Σᾶς εἶπα λοιπόν, ὅτι ὁ Ὑψηλάντης ἔχασε τὸ χέρι του σὲ μιὰ μάχη...

— Μὰ δὲν μᾶς εἴπατε: τό ξαναβρῆκε;

Λαρισινὴ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 35000, Ἑξάμηνη δρχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10. Ἑξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δρ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθῆνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀ θ ῆ ν α ι

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

2. Διαγωνισμὸς τυπογραφικῶν λαθῶν.

Στὸ φυλλάδιο τοῦτο θὰ βρῆτε τὰ ***δέκα τυπογραφικὰ λάθη***, ποὺ ἔγιναν ἢ ἔμειναν ἐπίτηδες γιὰ τὸν Διαγωνισμό. Εἶναι κατεσπαρμένα σ' ὅλες τὶς σελίδες, ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ στὴν καθεμιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία. Καὶ διαφέρουν ἀπὸ τὰ ***τυχαῖα*** γιατὶ αὐτὰ κάνουν μιὰν ἄλλη λέξη, σωστὴ κατὰ τὸ φαινόμενο, ποὺ ἀλλοιώνει ὅμως τὸ νόημα τῆς φράσης.

Τυχαῖα λάθη εἶναι ***ἄλλλα*** ἀντὶ ***ἄλλα***, ***πάρτες*** ἀντὶ ***πόρτες***, ***ομως*** ἀντὶ ***ὅμως*** κ.τ.λ. ποὺ δὲν λένε τίποτα, καὶ μαντεύουνται ἀμέσως. Αὐτὰ θὰ τ' ἀφήσετε. ***Σκόπιμα*** εἶναι π.χ. τὰ: ***Νῆμα*** ἀντὶ ***σῆμα***, ***ψέμμα*** ἀντὶ ***στέμμα***, ***φίλμ*** ἀντὶ ***φίλη***, ***κροτῶ*** ἀντὶ ***κρατῶ*** κ.τ.λ. Καθὼς βλέπετε κι' ἀπὸ τὰ παραδείγματα, ἡ σωστὴ λέξη διαφέρει ἀπὸ τὴ λανθασμένη ἢ κατὰ ἕνα γράμμα ***(κροτῶ κρατῶ)*** ἢ κατὰ δύο ***(στέμμα-ψέμμα)***. Λάθη μὲ διαφορὰ περισσοτέρων γραμμάτων στὶς λέξεις, ἢ μετάθεση, ἢ ἀποβολή, ἢ προσθήκη γραμμάτων (π. χ.: ***(πύλη-ὕλη, ἀργοί-ἀγροί, ἄνοσοι-ενικοί)*** δὲν ὑπάρχουν.

Στὴν ἀπάντησή σας θὰ καταγράψετε ὅσα λάθη βρῆτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ σᾶς εἶπα νὰ καταγράψετε καὶ τὶς Λευκὲς Λέξεις: «Στὴ σελίδα δεῖνα, στήλη α' στίχος 35 ἀντὶ ***θωριὰ*** θέλει ***θεριὰ*** κλπ.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἶναι οἱ ἴδιοι μὲ τοῦ Διαγωνισμοῦ ***Λευκῶν Λέξεων*** ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο τῆς 5 καὶ 12 Ἀπριλίου 1947 ἀριθ. 14—15. **Ἡ προθεσμία τοῦ παρόντος λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1947.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἡ συνδρομὴ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον ηὐξήθη γιὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ: Ἐτησία δρχ. 35.000, ἑξάμηνη δρ. 20.000 καὶ τρίμηνος δρ. 12.000. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας — Αἰγύπτου λίρες 2:10. Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων Κρατῶν Δολλάρια 10. Ἑξάμηνη ἀναλόγως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10 τὴν 14ην Ἰουνίου 1947

ΟΤΑΝ θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο θὰ ἔχετε πιὰ τελειώσει τὶς ἐξετάσεις σας καὶ θὰ περιμένετε τοὺς καλοὺς βαθμούς σας, ποὺ κι' ἐγὼ τοὺς περιμένω γιὰ νὰ χαρῶ. Πολλοὶ ἐπίσης θὰ ἑτοιμάζεσθε γιὰ τὴν ἐποχὴ ὅπου θὰ περάσετε, εὐχάριστα ἐλπίζω, τὶς διακοπές σας. Ὅμως σᾶς θυμίζω καὶ κάτι, ποὺ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν τὸ ξεχνᾶτε ποτέ. Νὰ πάρετε φεύγοντας μαζί σας καὶ μερικοὺς παλιούς μου τόμους. Ἔτσι θὰ κάμετε ἀκόμα πιὸ εὐχάριστες τὶς διακοπές σας.

Στὰ τελευταῖα φυλλάδια, ὅπως βλέπετε, προκηρύσσονται διάφοροι διαγωνισμοί. Ἔτσι θὰ ἔχετε ἀρκετὴ ἀπασχόληση γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Σᾶς εὔχομαι λοιπὸν καλὴ ἐπιτυχία καὶ περιμένω τὶς ἀπαντήσεις σας ὡς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ τὸ πολυπόθητο χαρτὶ καὶ μάλιστα μπόλικο, κι' ἔτσι ἐκλείπει ἕνας ἀκόμη λόγος — ὁ σπουδαιότερος — ποὺ μ' ἔκανε νὰ καθυστερῶ. Ἂς ἐλπίσουμε τώρα πιὰ πὼς δὲν θὰ μεσολαβήσει ἄλλο ἐμπόδιο καὶ θἄχετε τὴ Διάπλασή σας τακτικά, ὅπως τὰ παλιὰ καλὰ ἐκεῖνα χρόνια.

Μιὰ πρόσκληση τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία μὰ καὶ τὴ χαρά, νὰ παρακολουθήσω τὴν 1 Ἰουνίου στὸν «Ἕσπερο» τὴν προβολὴ μιᾶς ταινίας ἀπὸ τὶς παιδικὲς ἐξοχὲς ποὺ ὠργάνωσε τὸ περασμένο καλοκαῖρι τὸ Ὑπουργεῖο Προνοίας. Ἡ ταινία αὐτὴ ποὺ ἦταν καὶ ἀρκετὰ πετυχημένη μᾶς ἔκαμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν, ἀνάμεσα στὰ ἔλατα τῆς Πάρνηθος, τὰ πεῦκα τῆς Πεντέλης καὶ τὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἡ εὐτυχία ἤτανε ζωγραφισμένη στὰ προσωπάκια τους, καὶ τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴ δοκιμάσανε 150 χιλιάδες ἑλληνόπουλα σ' ὅλη τὴ χώρα ὅπως μᾶς πληροφόρησε τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ***Μπέττυ Γ. Χατζῆ*** γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ τὸ ξεσπάθωμα, καθὼς καὶ τὴν καλή σας καθηγήτρια, τὴ Δίδα Παπακωστούλα. Πρέπει ὅμως νὰ πάρεις καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ λαβαίνεις μέρος στὴν κίνηση τοῦ Περιοδικοῦ μας, ποὺ τόσο τὸ ἀγαπᾶς.

Ἐχάρηκα ***Ἀγριολούλουδο*** ποὺ σοῦ πέρασε ἡ τεμπελιὰ καὶ θ' ἀρχίσεις πάλι νὰ μοῦ γράφεις. Τὸ γράμμα σου τὸ ἔδωσα στὸν κ. Φαίδωνα ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ. Γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου, ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ τ' ἀλλάξεις ἂν θέλεις ἢ νὰ κρατήσεις τὸ παλιό.

Ὁ ***Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας*** σ' ἕνα ὡραῖο του γράμμα γεμᾶτο ἀγάπη, μὲ βεβαιώνει ὅτι θ' ἀρχίσει νὰ μοῦ γράφει τακτικὰ κι' ὅτι μέσα στὶς τόσες ἀσχολίες του θὰ ἱδρύσει καὶ Διαπλασιακὸ Σύλλογο. Τοῦ εὔχομαι λοιπὸν καλὴ ἐπιτυχία καὶ περιμένω καὶ ἄλλο του γράμμα.

Μαῦρο Βέλος στὸ φύλλο αὐτό, δημοσιεύεται κι' ἄλλο σου ποίημα «τὸ Χωριό». Πρέπει ὅμως νὰ προσέχεις πολὺ ὅταν γράφεις, γιατὶ ὅπως θὰ ἰδεῖς τὸ τελευταῖο σου αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ τὸ διορθώσω ἀρκετά. Οἱ εἰκόνες δὲν πειράζει ἂν εἶναι χρωματιστές.

Αὐτὸ σοῦ διάλεξα γιὰ ψευδώνυμο ***Κάστρο τοῦ Μιστρᾶ*** ποὺ τὸ προτιμᾶς καὶ σύ. Στὴ Μαμᾶ σου τὴν καλή μου «Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας» πολλοὺς χαιρετισμούς. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του ὅταν ἐδιάβασε στὸ γράμμα σου γιὰ τόν. . . κ. Πολύξενο.

Ἡ ***Ρουμελιώτισσα*** μοῦ γράφει πὼς στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ φύλλου μου ἡ καρδιά της ἀνοίγει καὶ δέχεται τ' ἀεράκι τῆς χαρᾶς ποὺ τῆς φέρνω. Μοῦ γράφει ἀκόμη πὼς ἄρχισε γενναία δρᾶσι γιὰ τὴ διάδοσή μου. Τὴν εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ἔλαβα ἐπίσης ἐπιστολὲς ἀπὸ τὸ ***Χρυσὸ Λέοντα, Ν. Πουλαντζᾶ, Ἔλλη Σταματοπούλου, Γελαστὸ Λογοτέχνη, Κατίνα Ζαχαριουδάκη*** καὶ ***Ξανθὴ Ἀμαζόνα*** στοὺς ὁποίους θ' ἀπαντήσω στὸ προσεχὲς μαζὶ μὲ ὅσα γράμματα ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας, ἁ. (ΕΜ). Κάστρο τοῦ Μιστρᾶ, κ. (ΠΦ). Μαῦρο Μάτι, ἁ. (ΓΜ). Δύο Φίλοι, ἁ. (ΠΤ). Δάφνη, κ (ΟΚ). Ρουμελιώτισσα, κ. (ΛΣ). Ζωηρὴ Φλόγα, κ. (ΕΧ). Μαστροχαλαστήρι, κ. (ΛΤ). Χιονάτη, κ. (ΜΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αὐγὴ Δάφνη, κ. Ἀγκάθι, κ. Γελαστὸς Λογοτέχνης, ἁ. Μέγας Ἀλέξανδρος, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της ***Ἀτρόμητο Θρακιωτάκι***, (οἱ δυσκολίες ποὺ συναντοῦμε στὴν ἐκτύπωση, προκαλοῦν τὴν καθυστέρηση) ***Καρυάτιδα*** (λυσόχαρτο ἔστειλα). ***Λαρισινήν, Παν. Κωστᾶκον*** (γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ στείλατε γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. νὰ κοιτάξετε στὴ στήλη τῶν ἐγκρίσεων καὶ ἀπορρίψεων). Τούλαν Χατζῆ (φύλλα ἐστάλησαν). ***Ἀγριοκάτσικο*** (συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστῶ). ***Δάφνην*** (πιθανὸν νὰ χάθηκε τὸ γράμμα σοῦ τῆς 28/2/47· ξαναγράψε μου). ***Χιονάτην*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράφεις τώρα τακτικά). ***Μαῦρο Μάτι*** (τώρα ποὺ ἔχεις ψευδώνυμο ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις τακτικά. Τὴν Ἀμαρυλλίδα τὴ θυμᾶμαι). ***Σπ. Βοσκίδην*** (τὸ ξεσπάθωμά σου θὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν στὸ σχετικὸ διαγωνισμό). ***Νῖκον Καραολίδην*** (οἱ λύσεις κάθε φυλλαδίου πρέπει νὰ γράφουνται σὲ χωριστὸ λυσόχαρτο, τὸ ὁποῖο σοῦ ἔστειλα). ***Κικὴν Καββαδία*** (ἔγινε ἡ ἐγγραφὴ καὶ ἐστάλησαν τὰ φύλλα). ***Ὀδυσσέα*** (περιμένω τὸ κομμάτι γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.). ***Μαραθωνοδρόμον*** (οἱ λύσεις ποὺ θὰ στείλεις θὰ εἶναι συμπληρωματικές). ***Νούση Σαΐταν*** (μπορεῖς νὰ στείλεις ὁποιοδήποτε ποσὸν θέλεις· θὰ σοῦ ἀνοίξω λογαριασμὸ γιὰ τὶς παραγγελίες ποὺ θὰ κάνεις καὶ θὰ σὲ εἰδοποιῶ ὅταν ἐξαντλεῖται ἡ πίστωσή σου. Τὰ φύλλα 1—16 σοῦ τὰ ἔστειλα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ].

132. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο πρόθεση· στὸ δεύτερο
Βάζει ὁ στρατιώτης τὸ σπαθί του
Καὶ στ' ὅλο μου ὁ πρεσβύτης, ἤρεμος
Τὴ στερνὴ γράφει θέλησή του.

Ξάντα Λευκία

133. Στοιχειόγριφος

Περπατῶ, βαδίζω, τρέχω
Καὶ ξεκούραση δὲν ἔχω
Μὰ ὅποιος τ' ἀρχικό μου βγάλει
Μ' ἀνεβάζει στὸ κεφάλι.

Γελαστὸς Λογοτέχνης

134. Μεταγραμματισμὸς

Τὸν ξακουστὸ κιθαρῳδὸ
Μὲ τ' ἀρχικοῦ του μιὰ ἀλλαγὴ
Θὰ τόνε χάσω ἀπὸ τὴ γῆ
Καὶ μέσ' στ' ἀστέρια θὰ τὸν 'δῶ.

Τριπολιτσιωτάκι

135. Ἀναγραμματισμὸς

Κάποιο ἀπ' τὰ τετράποδα
Τὸ θωρεῖς ἀνάποδα
Κι' εἶναι, σὲ καλό σου,
Λύτη, ὁ ἑαυτός σου!..

Ἴκαρος

136. Πυραμὶς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, βεβαιωτικόν, μήν, υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἰχθὺς τεράστιος καὶ ἀδηφάγος, σαρκοφάγον αἰλουροειδές.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Μέγας Ρωμαῖος στρατηγὸς καὶ πολιτικός.

Σπουργίτι

137. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Ὁμηρικὸς βασιλεὺς
2634 = Δένδρον
311347 = Ἀθηναῖος τύραννος
451423 = Ἔχουν τὰ πλοῖα
542367 = Ρωμαῖος στρατηγὸς
671234 = Θρεπτικαὶ τροφαὶ
714267 = Ἰχθύς.

Γαλάζιο Ἄστρο

138. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων

Νὰ εὑρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τ' ἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν μέγαν τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον:

νηνεμία, δύναμις, πρᾶος, ἀνδρεῖος,
θυμός, ἀβαθής, ἄξιος, πόνος, σιωπή.

Στραβόξυλο

139. Φωνηεντόλιπα καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ ***δεύτερα*** γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * — * *

τὰ ***τρίτα***, ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * — * * *

καὶ τὰ ***τέταρτα*** ἐπίσης φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* — * — * — * * — *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

1. Ψυχικὴ δύναμις, 2. Ἔχομεν δύο εἰς τὸ πρόσωπόν μας (δημ.), 3. Χρησιμοποιεῖται πρὸς φωτισμόν, 4. Τῆς Ἀφροδίτης ἐπίθετον, 5. Ἡ ἔχιδνα εἰς τὴν δημοτικήν, 6. Πτηνὸν μὲ ράμφος μακρόν.

Ἡρακλῆς

140. Ἐλλιποσύμφωνον

ο — οο — αι — αι — εει

Στραβόξυλο

141 Γρῖφος

```
ι            αρ            τ
ι     ι    αρ    αρ     τ     τ
  δν          ὁ          δς
ι     ι    αρ    αρ     τ     τ
   ι         αρ          τ
```

Προσκοπικὸν Σῆμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 2 (1947)

12. Ἀφρικὴ [ἅ, φρίκη). — 13. Ἀνανίας (ἄν, ἄν, ἴα, ς). — 14, Ἰρὰκ-Ἰράν. —15. Ἡ παλαμίδα, τὸ Παλαμήδι.—16.

```
      Σ     N     Σ     N
    O    Ω     O     Ω
  M    Σ     Λ     N
O   A   A   A   H   Y   A   H
N     I     M     K     Σ
  O     O     O     O
    Σ     Σ     Σ     Σ
```

17. ΡΟΔΑΝΟΣ (ὄνος, Δανός, ἀράδα, νάνος, Σάρος).—18-22. Διὰ τοῦ Ε: ***τεῖχος, δέμα, εἶδα, στέψις, ἔρμα***.—23. Α' ΕΣΤΙΑΣ (Ἑστιάς, ἄΣτατος, ὕσΤατος, τάσΙς, οἰκίΑ, στάσιΣ). Β' ΣΤΑΣΙΣ (ἑστιάΣ, ἄσταΤος, ὕστΑτος, τάΣις, οἰκίΙα, Στάσις). Γ' ΕΑΥΤΟΣ (Ἑστιάς, Ἄστατος, Ὕστατος, Τάσις, Οἰκία, Στάσις).—24. Λάθε βιώσας — 25. ***Ἡ γαρδένια εἶναι ἄνθος ὡραῖον.***

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 150 δρχ. μὲ παχέα καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 53]

Γειά χαρά σας Διαπλασόπουλα-ες σᾶς χαιρετῶ κι' ἀρχίζω τὸ Ξεσπάθωμα.
Ρουμελιώτισσα

[Α — 54]

Ξύλο Ἀπελέκητο, τί λές, ἀλληλογραφοῦμε; ***Ξανθὴ Ἀμαζόνα***

[Α — 55]

Φαντάρος τοῦ 41—Διαμαντοῦρος—Λυκόπουλο—Μαυρομμάτης. Σᾶς ἄρεσε; Μικρὴ Νεράϊδα, Μικρὴ Λογοτέχνις, Ἀγριολούλουδο, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφτε Β—91. ***Λαρισινὴ***

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,—ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ποὺ θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς διακοπές.

ΚΙ' ΕΝΑΣ ΜΟΝΟΝ ΤΟΜΟΣ τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ μὲ τὶς 600 σελίδες του, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ. Γερανίου 9, Ἀθῆναι

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'.

Ὁ Κόρακας συγκινήθηκε :

— «Ἀνέβα ἀπάνω στὴ ράχη μου, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ σὲ πάω ἐγώ. Θὰ εἶναι σὰ νὰ πηγαίνεις μὲ ἀεροπλάνο !»

Ἄ, τί χαρά ! Σκαρφάλωσε χωρὶς δεύτερη κουβέντα, στὴ ράχη τοῦ κόρακα. Νάτους τώρα ψηλά. Τί ὡραῖα ποὺ πετᾶνε ! Καὶ τί γρήγορα ! Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει πότε κι' ὅλας φτάσανε, τὸ χιονισμένο δάσος δὲ φαίνεται πιά. Τὸ κοράκι ὅσο πάει καὶ χαμηλώνει πρὸς τὴ γῆ καὶ τέλος σταματάει στὸ λειβάδι ποὺ ἦταν κοντὰ στὸν πράσινο βάλτο. Τὸ μαυρομύτικο κατέβηκε ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ κόρακα, τοῦ φίλησε τὸ πόδι λέγοντάς του εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει. Ἔπειτα προχώρησε στὴν ὄχθη τοῦ βάλτου καὶ φώναξε τὸ Βάτραχο. Αὐτὸς καθόταν πάνω σ' ἕνα μεγάλο φύλλο καὶ λιαζότανε : «Καλημέρα Παπάκι, εἶσαι εὐχαριστημένο ;»

— «Καθόλου, καθόλου, μάλιστα κουράστηκα πολὺ κι' ἂν δὲν βρισκόταν ὁ καλὸς κόρακας ἴσως δὲν θὰ ξαναγύριζα ποτὲ πιά. Ἡ μύτη μου ἐπάγωσε τὸ χρῶμα ὅμως δὲν ἄλλαξε ... Ὁ πίθηκος μοῦ εἶπε πὼς τώρα μὲ τὸν πάγο, εἶναι πολὺ ἁπλὸ γιὰ σένα νὰ τἀλλάξεις !»

— Ποιόν πάγο; ἔκανε ὁ Βάτραχος.

— Νά, τὸν πάγο ποὺ κόλλησε στὴ μύτη μου καὶ δὲν θέλει νὰ ξεκολλήσει, εἶπε παραπονιάρικα τὸ Παπάκι.

—Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε ὁ Βάτραχος. Δηλαδὴ βλέπω κάτι... κάτι... μὰ δὲν στὸ λέω. Καλύτερα νὰ τὸ ἰδεῖς μοναχό σου. Νά σκύψε στὸ νερὸ καὶ κοίταξε.

Τὸ μαυρομύτικο ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βάλτου ποὺ ἦταν ἴσια καὶ γυαλιστερὴ σὰν καθρέφτης καὶ κοίταξε μὲ προσοχή. Μά... τί γίνηκε λοιπὸν τὸ κομάτι ὁ πάγος ποὺ πονοῦσε καὶ βάραινε ὡς πρὶν τὴ μύτη του ;

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ